

veto

nummer 10

24 november 1997

jaargang 24 - 1997-1998

afgifte: Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Vrouw-
onvriendelijke
affiches

p. 3

Gekleurd glas

Resikleren
of
verbranden

p. 5

Bloedserieus

p. 4

Sociale Raad buigt zich over stages en verplichte ekskursies

Stages KU Leuven versterken Mattheus-effekt

Verschillende kringverantwoordelijken en studenten hebben de afgelopen twee jaar al vaak hun ongenoegen geuit over de problemen die er bestaan rond stages en verplichte ekskursies. De ekskursies worden te duur bevonden en over de inhoud, duur, evaluatie en kostprijs van de stages blijkt de grootste onduidelijkheid en onzekerheid te bestaan. Binnen Sociale Raad (Sora) houdt een werkgroep zich bezig met deze problematiek en deze probeert een inzicht te verwerven in de heel uiteenlopende stage- en ekskursie-toestanden die op de verschillende fakulteiten heersen. De bedoeling is om zoveel mogelijk kringen hierbij te betrekken en uiteindelijk eens te werken aan een duidelijker algemeen beleid.

"De kostprijs van onderwijs moet democratisch zijn. Iedereen moet de kans krijgen om volgens zijn capaciteiten te studeren zonder dat financiële drempels je hinderen", zo luidt het 'onderwijsstandpunt' van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) sinds de gemeenschappelijke algemene vergadering van Sociale Raad en Kringraad van eind vorig academiejaar. Voor een jaar universitaire opleiding betaal je dit jaar in Leuven achttienduizend frank, daar komen nog eens al de kosten voor kursussen, boeken en het vervoer of het verblijf op kot in Leuven bovenop. Als je aan een opleiding begint, zou je dus op voorhand moeten weten wat je in de komende vier tot zeven jaar te wachten staat. Ook wat betreft stages en ekskursies. Extra kosten kunnen een faktor zijn die het Mattheus-effekt versterken. Het komt erop neer dat zij die het geld hebben om extra

kosten te betalen, in staat zijn beter onderwijs te volgen; zij die het niet kunnen betalen, vallen uiteindelijk uit de boot.

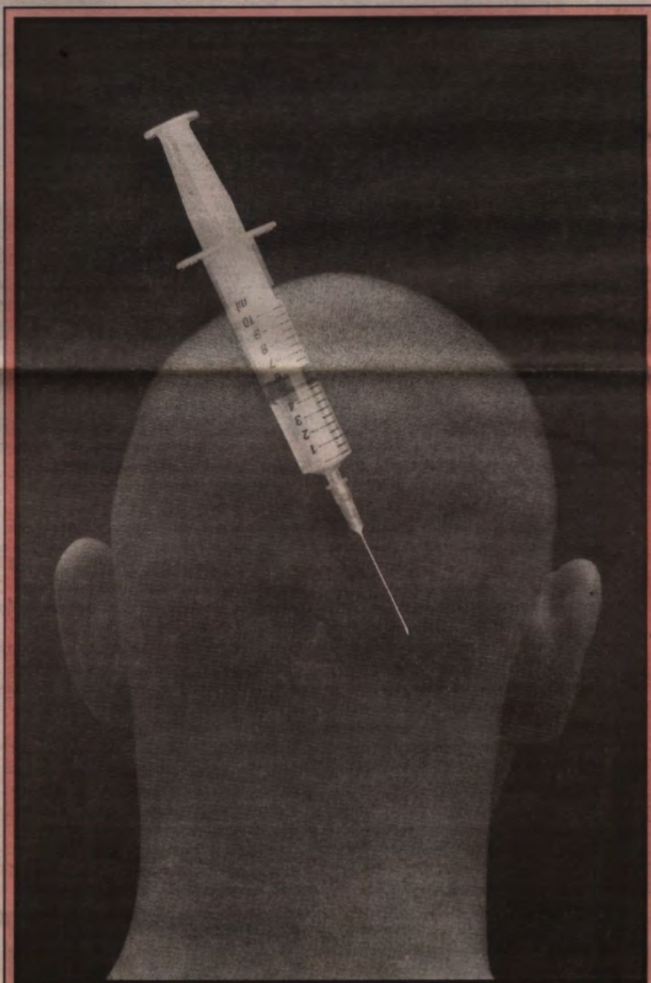
Portugal

Op dit moment is de informatie over stages gebrekkig. De potentiële stagiairs worden over het algemeen onvoldoende ingelicht over de inhoud van de stage, de mogelijke stageplaatsen en de stagekost, de stages in het buitenland en de consequenties die daaraan verbonden zijn, de tijdstippen van de evaluatie en de evaluatieprocedure, de inhoud van het stageverslag en het belang ervan. Veel studenten klagen over het gebrek aan feedback: zij vragen zich af waar ze met hun problemen terecht kunnen. Studenten en profen maken onderling afspraken en elke fakulteit beschikt wel over een eigen reglementering. Het gebrek aan coördinatie en de complexiteit van de toestanden die de stages veroorzaken, maken deze materie tot een onsamenhangend kluwen waarop weinig controle bestaat.

Op de fakulteit Geneeskunde bestaat er nochtans een 'stage-koördinatie-centrum'. Dit geeft brochures uit, organiseert vergaderingen en begeleidt de studenten zo goed en zo kwaad het kan. Dit verhindert niet dat veel studenten geneeskunde met een serieuze kater terugkomen van hun stage in het binnen- of buitenland. Zij zijn vaak overgeleverd aan de interne regelingen van de desbetreffende ziekenhuizen waardoor men in het ongewisse blijft over de stage-duur (twaalf of acht maanden?), de stage-inhoud (aktieve medische participatie of papierwerk?), de vergoeding (sommige ziekenhuizen geven helemaal geen vergoedingen). Daar er vanuit de KU Leuven amper iets wordt vergoed, blijven studenten uit minder begoede milieus meestal verstoeken van een (dure) stage in het buitenland.

Kollokatie

Wat betreft de ekskursies (die vooral de geologie-geografie en archeologie-studenten te beurt vallen) zijn de studenten overtuigd van het nut van verplichte ekskursies als onderdeel van hun opleiding. Bij de studenten bestaat de wil om zelf in redelijker mate voor 'een deel' in de kosten te voorzien. Onlangs voerde de KU Leuven de

De drugproblematiek staat al enkele weken in het middelpunt van de belangstelling. De metadonbehandeling is nog steeds niet wettelijk geregeld. Intussen start men in Luik met een experiment voor gratis heroïneverstrekking. Zie p. 6-7.

(foto Jeroen Lissens)

Eredoktoraten bekend

Traditioneel reikt de KU Leuven op haar patroonsfeest, de tweede februari, haar eredoktoraten uit. De voornaamste gelauwerde wordt dit jaar Muhammad Yunus, de voorzitter van de Grameen Bank in Bangladesh. De Grameen Bank wordt geprezen omdat die zich expliciet tot de — in Bangladesh overvloedig aanwezige — niet-vermogenen richt: Yunus's bank biedt de armen kleine leningen aan, die hen dikwijls in staat stellen een uitweg uit de armoede te forseren. De bank telt ongeveer twee miljoen leden en is aanwezig in 35 000 dorpen. De KU Leuven oordeelt dat de ideeën van de Bengaal belangrijk zijn voor 'een economisch verantwoorde en realistische benadering van het probleem van onderontwikkeling'.

Ook de Siemens-topman Heinrich von Pierer krijgt een eredoktoraat voor de doeltreffende manier waarop hij Siemens vernieuwd heeft, namelijk zonder sociale drama's te veroorzaken. De overige twee laureaten zijn Amerikanen: de medicus John Thomas Potts en de controversiële, maar vernieuwende opera-regisseur Peter Sellars. Eén van de komende weken wijdt Veto een uitvoerig artikel aan de gelauwerden.

(bd)

'zesduizend fr-regel' in. Deze regel bepaalt dat aan studenten voor hun verplichte ekskursies per academiejaar slechts een bijdrage van duizend frank per dag gevraagd mag worden, met een maximum van zes dagen. Deze regel schept voor de studenten de garantie dat zij niet meer dan zesduizend frank zullen moeten investeren. Toch schuilen er addertjes onder het gras. Studierichtingen waarin voorheen meer dan twintig verplichte ekskursiedagen per academiejaar voorzien waren, mogen nu officieel nog maar zes te betalen ekskursiedagen organiseren, tenzij de betrokken fakulteit de bij-

komende dagen financiert. Waar vroeger twintig ekskursiedagen per jaar nodig waren als onderdeel van een volwaardige opleiding, moet nu dezelfde informatie op zes dagen overgebracht worden, tenminste als deze regel strikt zou toegepast worden. Aangezien deze regel in de praktijk niet zonder extra middelen toegepast kan worden, blijft de regel in verschillende getroffen fakulteiten enkel theorie. Principeel zijn veel studenten van oordeel dat zij voor hun opleiding geen extra belastende bedragen moeten neertellen. Het is niet opportuun

volg op p. 3

lezersbrieven

Alle lezerreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Reaktionaire lobby

Heeft een reactionaire lobby afgesproken om systematisch de vrije tribunes van Veto in te palmen? Of is het autoritair systeem dat de openbare opinie 'democratie' noemt zodanig dat alles wat progressief heet, eigenlijk nog de smerigste ideologische leuens zijn? Voorerst was er de idiotie vrije tribune van Bert Cornillie, waarin hij alle CNN-clichés nog eens overdeed in een pseudo-progressief jasje. Hier is echter al genoeg op gereageerd door het SJW.

Wat echter echt niet door de beugel kan, is de wijze waarop hij, met de grootste mogelijke minachting voor het lijden van het Vietnamese volk, stelde dat HET (sic!) marxisme verantwoordelijk was voor de Vietnamese oorlog.

Dan krijgen we weer een totaal ongefundeerde aanval op het socialisme en wel van R. Hauman. Waar hij stelt dat homohuwelijken geen fundamenteel politiek probleem is, treed ik hem bij. Het racisme daarentegen, is dit wel. Hij is tegen gelijke

rechten, omwille van zgn. 'pragmatische overwegingen'. Hij denkt dat een te sterke aanval op het racisme in de kaart speelt van extreem-rechts. Door echter fascistische stellingen over te nemen, versterkt men hen alleen nog maar. We weten immers allemaal dat de 'appeasement'-politiek van Chamberlain aan miljoenen mensen het leven kostte. Het is spijtig te zien dat vele 'gematigd'-rechtse politici het met R. Hauman eens zijn: Kohl, Van de Lanotte, Pasqua, ... Veel dwazer nog wordt het wanneer hij stelt dat het egalitarisme zijn favorieten heeft, omdat niet gepleit wordt voor het 'recht' van een Marokkaanse vader om zijn dochter uit te huwelijken. Wij pleiten geenszins voor dit 'recht'. Dit zou autoritarisme zijn want dan is de dochter niet gelijk aan de vader. U pleit blijkbaar voor een gelijkheid die vrouwen zou uitsluiten. Aan zo'n gelul verspil ik geen extra woorden meer.

Tot besluit wil ik nog even het socialisme plaatsen tegenover bovengenoemde auteurs. Het socialisme streeft naar meer gelijkheid én vrijheid. Niet naar formele vrijheid, zoals in het liberalisme, maar naar echte vrijheid om zichzelf maximaal te ontplooiën. Met stalinisme (een autoritarisme dat de bevrijdende ideeën van Marx als

van fifties tot seventies, van klassiek tot modern

Kringloopwinkel Spit, alles wat je kot nodig heeft

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

ideologie misbruikte) heeft dit niks te maken. Velen die zichzelf progressief noemen, negeren echter omwille van het stalinisme de progressieve marxistische traditie en maken het zichzelf zo onmogelijk om ook maar iets tegen het systeem te doen. Laten we echter met een positieve noot eindigen: zolang het kapitalisme bestaat, zal het socialisme bestaan als alternatief. Uiteindelijk zullen de analyses van Marx, Gramsci, Marcuse, Fromm, ... ruim verspreid worden en het systeem omverwerpen. Zoniet dreigt de totale ondergang der mensheid!

Johan van den Broek,
Eerste Kan Economie

Homofob?

De Roze Drempel, de Leuvense vereniging

van homo's, lesbiennes en biseksuelen, heeft de vrije tribune van de heer Hauman in VETO nr. 8, waarin hij met een zondvloed aan argumenten de opportuniteit van het homohuwelijk in vraag tracht te stellen, vol aandacht gelezen. In tegenstelling tot wat de heer Hauman echter beweert, blijkt volgens recente peilingen van het opinieburo 'Slangen en Partners' het merendeel van de bevolking homoseksualiteit niet als abnormaal te beschouwen. Sterker nog: zij hebben geen bezwaar tegen gelijke rechten voor homoseksuele en lesbische koppels. Dit wetende wensen wij ons dan ook niet in het door de heer Hauman aangegane achterhoedegevecht te laten meeslepen. Want ach, ... De honden blaffen en de karavaan trekt voorbij!

Namens De Roze Drempel,
Pedro Tytgat, voorzitter

Er gebeurt wat in Rechtsonderwijsland: een rapport van onderwijsraad, een nota van de rektor, een rapport van de oud-rektor, een visitatierapport... Een aantal fakulteiten willen semestereksamen invoeren in de eerste kandidatuur, vele anderen hebben ernstige twijfels. Onder studenten — over het algemeen principieel tegen — brak al pratend de weerstand. Vele studententevredenwoorders waagden zich aan een denkoefening over hoe, en of een semestersysteem in hun fakulteit ingang zou kunnen vinden. De ondertussen welbekende argumenten voor een verandering wettigden immers zeker een onderzocht.

Ook bij ons in de rechtsfakulteit kwam begin oktober een voorstel ter sprake op de POC-kandidaturen. De vergadering was echter, een beetje tegen onze verwachting in, niet meteen laaiend enthousiast. Er werd een ad-hoc-werkgroepje opgericht — kwesite van efficiënt uitbesteden en vergaderen — dat een gevecht aanging met het jaarsysteem zoals we het al zo lang kennen. Minutieuze werden de richtlijnen van onderwijsraad onderzocht, alle betrokkenen (profen, monitoren en studenten) haalden een jaarkalender boven en het knutselwerk met vakanties, blokkerperiodes, proefexamens, vakken en college-uren kon beginnen.

Hoe constructief en goed bedoeld deze think-tanking ook was, elke deelnemer bleef nadien met een onvoldaan gevoel achter: van het systeem dat als uitkomst werd geformuleerd, hoe uitgebalanceerd ook, bleken de voordelen toch niet zo overweldigend te zijn. De grote truck met de hoed was mislukt: je kan binnen het huidige kader niet zomaar een semestersysteem te voorschijn toveren dat overtuigend genoeg overkomt. De inkt van het voorstel was immers nog niet droog of allerlei alternatieven doken al op.

De vraag dringt zich ons inziens dan ook op of er niet beter andere aanpassingen kunnen komen om wat te doen aan de problemen van de eerste kandidatuur in plaats van het systeem om te gooien zonder overtuigd te zijn van eventuele positieve effecten. Zonder blind te zijn voor het protest dat rijst omwille van de heel lage slaagsijfers denken we immers toch dat een semestersysteem de nu al hoge prestatiedrang en het individualisme onder de studenten nog verder zou aanwakken. De voorstellen voor semestersystemen komen voor als halve revoluties. Je kan beter ofwel een totale revolutie prediken (een volwaardig credit-systeem bijvoorbeeld), ofwel — nog beter —

De truck met de hoed

het jaarsysteem overeind houden door te sleutelen aan een aantal kleinere dingen, die de begeleiding van de nieuwelingen ook verbeteren. Het plan-Dillemans en het zopas verschenen visitatierapport kunnen in die zin richtingaanwijzers zijn.

Allereerst moet de vrees die er heerst om meer verscheidenheid in het programma in te bouwen, verdwijnen. Een meer gedifferentieerde indeling inzake onderwijs- en examenvormen, in plaats van tien identiek gestructureerde hoorcolleges, kan enkel verrijkend zijn. Eerste-kanniers dienen niet enkel te assimileren, maar moeten van bij de start de kans krijgen kennis te maken met allerlei vormen van begeleid zelfstandig werken. Er zijn in de eerste cyclus immers voldoende reflectievakken aanwezig, die nu door hun louter productieve karakter veel van hun mogelijkheden verliezen. Het is vaak schrijnend te zien hoe de creativiteit, die later in de opleiding nodig is, hierdoor wordt onderdrukt. Het gevolg hiervan is dat de werkcolleges in de tweede cyclus verwateren tot inoefencolleges. Daar ligt de aandacht dan enkel en alleen op het herkauwen van wat anderen al voordeden — zoals aresten — en het voorbereiden op het examen voor het basisvak. Een werkcollege moet in essentie een ontmoetings-

plaats voor geïnteresseerden zijn, die — uiteraard gewapend met het materiaal dat reeds voorligt — beschouwend en tegelijk probleemgericht aan de slag gaan.

De aanzet hiertoe dient al in het eerste jaar gegeven te worden. Geschiedenisvakken kan je opsplitsen in een klassiek hoorcollege dat zich beperkt tot algemene principes, aangevuld met een schrijfopdracht die wezenlijk deel uitmaakt van de eindbeoordeling. Nu is het immers mogelijk door het eerste jaar te komen zonder ook maar één eigen inzicht aan het papier te hebben toevertrouwd, tenzij natuurlijk op het examen, en dan nog... Zo dwing je de nieuwelingen actiever bezig te zijn met de studies, en het draagt ook nog bij voor verderop. Want voor je begint aan een paper, moet je de bestudeerde beginselen volledig doorgrond hebben.

Een semestersysteem poogt de studenten ook vroeger aan het werk te zetten, maar zonder iets te veranderen aan het beperkte gezichtsveld: blokken om erdoor te raken. Paaseksamen — waar onze fakulteit op dit ogenblik geen traditie in heeft — kunnen in die optiek misschien ook hun plaats krijgen in het herdachte jaarsysteem, daar de nadelen van het semestersysteem hier heel wat ge-

milder worden. Voorwaarde is dan wel dat de fakulteit waakt over de normkonstantie: het is niet omdat de druk van eerste zit gespreid wordt, dat de examens moeilijker mogen worden. Deze spreiding zou ons bovendien toelaten onze niet aflatende eis voor meer mondelinge examens eindelijk te realiseren. Dit is een conditio sine qua non waarom we voor paaseksamen zouden pleiten.

In dit alles is er natuurlijk een grote rol weggelegd voor het monitoraat. Enerzijds kunnen de monitoren de interesse die zonder meer aanwezig is bij elke nieuwe lichte generatiestudenten in zo'n werkgroep levendig houden en consolideren. Het monitoraat moet bijgevolg uitgebreid worden naar de reflectievakken die, anders dan het eenrichtingsverkeer van nu, zullen meedraaien in een systeem, zoals hierboven uitgelegd. Het spelen van dit mooie voetbal is één zaak, maar er moet anderzijds ook geskoord worden. Je kan het de student niet kwalijk nemen dat hij/zij op het einde resultaat wil en moet laten. Het monitoraat mag voor de begeleiding hiertoe zeker meer testmomenten (waarom niet al na het eerste kwart van het academiejaar) en studiemethodesessies inrichten.

We horen natuurlijk al de kritiek, hoe dit met zoveel studenten (schommelend tussen vijfhonderdvijftig en zeventhonderd) in het eerste jaar te verwezenlijken is. Zonder ook maar enigzins voor een numerus clausus systeem te opteren, zelfs geen stap op weg daarnaartoe, moet ervoor gezorgd worden dat de nieuwelingen, vooraleer ze aan de start komen, de juiste informatie krijgen over wat de studies precies inhouden.

Waarom kan de nu al voor de tweede keer ingerichte 'Excursie in de Rechten' (een stilleesproef met uitreksels uit de eerste-kandidatuursvakken) niet uitmonden in een volwaardig richtinggevend advies, uiteraard pas na een grondig onderzoek van de correlatie tussen deze test en de slaagpercentages. De proefexamens halffweg het jaar zullen dan nog meer waarschuwend kracht krijgen. Wanneer al deze mogelijkheden bovendien nog ingekaderd worden in een uitgebouwd marketing-visie, kan de Leuvense universiteit, waaronder ook onze fakulteit, zijn voortrekkersrol blijven vervullen.

Ward Callens, VRG-onderwijs
(3de lic rechten),
Stijn Vanoppen, VRG-facultair
(3de lic rechten)

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Interfakultaire Raad verbolgen over affiches met silikonen

Un affiche wordt niet veel verwacht, en maar goed ook. Wanneer men als jongeman op de aangekondigde fuif hoopt te zien wat er op vele affiches prijkt, komt men vaak bedrogen uit. Schaars geklede jongedames sieren steeds meer het Leuvense straatbeeld als lokaas voor een fuif. Voor de organisator is het een handig procedee; een dergelijke affiche is gemakkelijk te realiseren — je hebt immers enkel een scanner en een badpakspecial van 'De Nieuwe Panorama' nodig — en bovendien lokt ze gulzige blikken. Veel studenten vinden zulke posters een aardig snoepje in koude dagen. Maar die studenten die er wat langer bij stilstaan, merken de wrange nasmaak van het snoepje.

Het probleem is de mite van vrouwelijke schoonheid, een mite die twee golven feminisme nog niet konden wegspeelen. Voorvechtster voor de rechten van de vrouw, Naomi Woolf, ziet het huidige schoonheidsideaal als een rechtstreekse reactie op het feminisme, als een manier om vrouwen de macht te ontzeggen. Zij onderkent een patroon: hoe dichter vrouwen bij de macht komen, hoe strenger men er op toeziet dat door hen aan het schoonheidsideaal beantwoord wordt.

Minder abstrakt en minder controversieel is de vaststelling dat veel vrouwen lijden onder het schoonheidsideaal dat in de media voorgesteld wordt als universele of objectieve norm. Veel meisjes lijden er zo hard onder dat ze ten prooi vallen aan anorexia of boeemie. In de VS sterven jaarlijks 150.000 (!) vrouwen aan anorexia. Er wordt ook steeds meer een beroep gedaan op plastische chirurgie, de sterkst groeiende

medische specialisatie. Misschien is de link tussen de uiterlijke normen en anorexia niet altijd hard te maken, maar andere gegevens wijzen in dezelfde richting. Wat bijvoorbeeld tot nadenken stemt, is dat elf procent van de Engelse ouders zeggen dat ze een kind zouden aborteren als ze wisten dat het voorbestemd was voor zwaarlijvigheid. Ook kunnen vrouwen door die aanhoudende normering minder op een spontane wijze genieten omdat het schoonheidsideaal hen steeds parten speelt. In restaurants gebeurt het dan dat ze het eten op hun bord rondschuiven en de calorische in hun glas wijn tellen.

Farma

Dat schoonheidsideaal lijkt steeds minder op de realiteit. Zo heeft men bijvoorbeeld gekonstateerd dat modellen twintig jaar geleden ongeveer acht procent minder wogen dan de gemiddelde vrouw. Vandaag is dat opgelopen tot drie-entwintig procent. Dat leidt tot een ziekelijke streven naar een modellichaam, tot een nooit aflatende strijd tegen het reële lichaam en zijn vochtscheidingen, zijn natuurlijke neiging tot

Ik heb een schaap, twee geiten en een vrouw

vervetten, uitdijen en verouderen. Bovendien is het zo dat het altijd vrouwen zijn die als seksobject worden uitgespeeld; mannen ontspringen blijkbaar die dans.

Keerpunt

Meer en meer kringen — naast partikulieren — spelen in op die tijdgeest; het wordt een heuse trend affiches te plakken met modellen erop. Het lijkt haast een gewoonte. Sociale Raad wil die evolutie een halt toevoeren. Aangezien Sora beseft dat ze geen verplichtingen kan opleggen aan de kringen, wil ze dat die kringen eens nadenken over dergelijke 'goedkope' affiches, die bovendien helemaal niet origineel zijn. Men rekent hierbij vooral op de kritische geesten in de presidia. Daarnaast hoopt men op meer kritiek van de andere studenten, die deze toestand toch niet zomaar kunnen slikken. Naast Sora reageerde ook de Interfakultaire Raad Vrouw Man Universiteit. Die is verontwaardigd dat al die jaren van emancipatiebewegingen nu door jonge intelligente mensen, die zich tot plat commercialisme laten verleiden, miskend worden.

Deze situatie van overdreven normering van het uiterlijk van de vrouw kan gemakkelijk gekeerd worden. Jammer genoeg heeft onze samenleving ze zelf gekreëerd. Maar dit kan ook positief geformuleerd. Het kan immers ook anders. We kunnen het dus ook zelf stoppen. Meewerkende kringen kunnen een eerste stap zijn.

(foto Ivan Put)

Hans Declercq

Stages

vervolg van p. 1

dat de KU Leuven, zonder extra middelen ter beschikking te stellen, dergelijke regels in voert. Op deze manier schuift zij namelijk haar verantwoordelijkheid door naar de betrokken fakulteiten. De vraag is echter of die fakulteiten over de nodige middelen beschikken.

De toewijzing van financiële middelen over de fakulteiten en departementen gebeurt via het zogenaamde 'allokatie'-model.

In dit model baseert men zich hoofdzakelijk op de grootte van de studentenpopulatie per fakulteit en dit gedurende de vijf jaren die voorafgingen aan de toewijzing. Dit betekent dat indien op het departement Archeologie in '97 zich een toename van het studentenaantal voordoet, nog steeds middelen volgens de verdeelsleutel van '93 worden toegekend. Als semi-eksakte wetenschap heeft Archeologie veel behoefte aan dure technologische apparatuur. Desondanks blijft de financiering op het niveau van de humane wetenschappen (die 'geacht' worden minder investerings-intensief te zijn).

Fakulteiten zoals Toegepaste Wetenschappen hebben dan weer geen problemen met de financiering van hun eksen-sies. Allerlei grote bedrijven betrekken maar al te graag toekomstige ingenieurs bij hun projecten en bieden hen ook ruimschoots de mogelijkheid om kennis te maken met de bedrijfswereld. Door toedoen van ons hedendaagse 'economische nuttigheids-komplex' genieten de humane wetenschappen heel wat minder populariteit. Hun studenten moeten dan ook vaak grote sommen neertellen om op een historische site de noodzakelijke praktijkervaring op te doen. Maar ook bij Geologie/Geografie vallen de 'ekskursie-praktijken' niet altijd te rijmen met het principe "demokratisering van het onderwijs". Bij Geografie moeten de studenten op een jaar tijd in totaal zo'n twintigduizend frank op tafel leggen voor hun ekskursies. Wanneer zij hierover hun beklag doen bij de profen, dan antwoorden die in de zin van: "De meesten kunnen die ekskursies toch betalen... waarom moet ge u druk maken? Trouwens wees blij dat de KUL dergelijke dingen organiseert..." Een dergelijke houding valt ook elders waar te nemen.

Aandrag

Uit bovenstaande blijkt dat een duidelijker algemene regelgeving zich opdringt. Hiertoe werd een schuchtere aanzet gegeven door het Gemeenschappelijk Bureau van de KUL. Die bezorgde in juli '96 aan de dekanen van alle fakulteiten een rond-schrijven. In dit rondschrijven werd met betrekking tot de bijkomende studiekosten van de ekskursies enkele duidelijke richtlijnen naar voor geschoven.

Sociale Raad wil de universiteit wijzen

op haar verantwoordelijkheden. Het is volgens haar de taak van de KUL om een opleiding volledig te garanderen zonder studenten extra financieel te belasten. De betrokken departementen en afdelingen hebben vaak niet de middelen om zelf tusschen te komen. Daarom zal Sora er bij de academische overheid de komende maanden opnieuw sterk op aandringen meer onderzoek te voeren naar de noden en in de noodzakelijke middelen te voorzien. Er is overduidelijk nood aan extra financiële middelen en betere coördinatie en reglementering.

Axel Aerden
Bart De Schrijver
Tomas Wyns

Plakafspraken worden te weinig gerespekteerd

Naast de aandacht voor minder mooie dames op affiches wil Kringraad op de volgende Algemene Vergadering opnieuw de plakafspraken aankaarten. Dat zijn afspraken die de kringen zichzelf opleggen bij het plakken van affiches. Zo bindt men zich ertoe niet meer dan één derde van een plakbord te bezetten indien de rest van het bord door andere kringen van Loko of door een activiteit van de overkoepeling wordt ingenomen. Bovendien is het niet toegelaten de affiches verspreid over het bord te plakken; het moet in blok gebeuren. In het begin van het academiejaar, wanneer er veel te beleven valt, wordt deze regel vaak met de voeten getreden.

Met deze afspraak krijgen ook de kleinere kringen, die niet de financiële mogelijkheid hebben honderden afdrucken te maken, de kans om met hun activiteiten naar buiten te treden. Affiches tegen elkaar op plakken heeft eveneens weinig zin; het is hoogstens een verspilling van papier.

Het grootste probleem met deze afspraak is dat ze niet afdwingbaar is; men teert op de 'goodwill' van de kringen. Het is ook zo dat de plakploegen vaak niet op de hoogte zijn van de afspraken aangezien de animatieverantwoordelijken zelden op Kringraad aanwezig. Tenslotte zijn er veel verenigingen, van binnen of buiten Leuven, die niet bij Loko aangesloten zijn die dit akkoord niet kennen of niet willen kennen. Het zijn veelal ingehuurd bedrijven die per affiche betaald worden. Ze plakken dan ook vaak zoveel als ze kunnen.

(hd)

Een Office Professional voor 3.990,- ?

Als student kan je bij ons de beste Microsoft software aanschaffen aan zeer speciale voorwaarden. Voor meer info raadpleeg www.microsoft.com/belgium/nt/learn of kom even langs bij Computafax.

Windows NT workstation 4.0 voor 2.490,- ?

Office 97 Professional of Office 4.21 voor Mac	NL/FRAUK	3.990,-
Windows95 Upgrade of Window NT-95 4.0	NL/FRAUK	2.490,-
Visual Basic Prof. 5.0 of Visual C++ Prof.	FRAUK	3.990,-

COMPUTERS - PRINTERS - SCANNERS - SUPPLIES

COMPUFAX
Mechelsestraat 42 - LEUVEN

Computafax zoekt Internet freaks voor web publishing. Interesse ? Bel : (016) 82.30.72

Bloedserieus breekt alle rekords

Uit de talrijke opkomst van bloedgevers op Bloedserieus mocht nogmaals de medemenselijkheid van menig student blijken. Deze bloedinzamelactie, een initiatief van de Landbouwkring en Medica, kende met zijn zevende editie een 'rekordvangst'. Dat deze traditie in stijgende lijn wordt voortgezet, is een vingervijzing naar de schaarste in de bloedbanken en een voorbeeld voor gelijkaardige initiatieven elders. Toch luidt er een negatieve noot doorheen het ganse opzet. De seksuele geaardheid en het hiermee samenhangende probleem van aanvaarding vormden aanleiding tot discussie.

De organisatoren van de bloedinzamelactie 'Bloedserieus' (LBK, Medica en het Rode Kruis) braken vorige week hun bloederig rekord van vorig jaar. Zo'n 1871 bloedzakjes werden gevuld. Dat zijn er vijftiender meer dan in het startjaar 1991. Van de 1997 deelnemers werden er 126 geweigerd omwille van allerlei medische redenen. Hoewel de actie werd gespreid over twee dagen, stonden er soms toch lange files studenten aan te schuiven in sporthal de Nayer of De Valk. De relatief lange wachttijden hadden echter niet tot gevolg dat de bereidwillige bloedgevers voortijdig afhaakten.

Om het sukses van de voorbije jaren te verspreiden over gans het land, houdt een werkgroep zich bezig met het organiseren

van vergaderingen waarin studentenvertegenwoordigers van diverse steden zetelen. Zo zal begin maart een gelijkaardige inzameling gehouden worden in Antwerpen. Half maart mogen de Leuvense studenten voor een tweede maal bloed komen geven. Dan wel zonder het grootse opzet van een rockconcert of een film, maar met een eerder bescheiden attentie voor de bloedgevers.

Anti-lichaam

Om de veiligheid te garanderen worden enkele categorieën van personen uitgesloten van bloeddonatie. Het betreft ondermeer homoseksuelen, hepatitis A- en B-, rode hond-, herpes- en aidslijders, of zij die gedurende het laatste jaar in Afrika of Azië hebben verbleven. Uit een persoonlijk en diskreet gesprek met een arts, waarbij men geacht wordt eerlijk te zijn, moet blijken of er al dan niet bloed mag gegeven worden. Uiteraard wordt ook daarna het bloed nog uitvoerig getest met behulp van allerlei medische apparatuur.

Dokter Verheyden van het Bloedtransfusiecentrum: "Ik ben zelf geen voorstander van kategorisering. Ondanks de objectieve druk van de statistieken, denk ik dat geen enkel individu in statistieken te vatten is. Maar bijvoorbeeld met betrekking tot aids hebben we nog geen voldoende 'anti-lichaampjesteest'. Met de huidige techniek is het mogelijk dat na een recente infectie de merktekens in het bloed nog niet op te sporen zijn. Daarom dienen onze selectiecriteria uiterst streng te zijn. De sociale en

juridische consequenties van een slechte procedure kunnen katastrofale gevolgen hebben voor de patiënten... en voor ons."

Studenten met een homoseksuele geaardheid hebben kritiek geuit op de praktijk dat ze na het beruchte 'persoonlijk gesprek' geweigerd werden om bloed te geven. Velen ervaren dit als een gewetensconflict: "Als je je homoseksualiteit niet kenbaar maakt, dan zal het Rode Kruis je echter niet weigeren."

De Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit (FWH) heeft sterke bedenkingen bij het feit dat mannelijke personen met homoseksuele contacten sinds 1977, zelfs indien het om een éénmalig contact ging, als bloedgevers worden uitgesloten. Het uitgangspunt van de FWH is dat bijvoorbeeld het aidsvirus geen onderscheid maakt

naar geslacht of seksuele voorkeur. Zij erkennen wel dat het virus binnen de groep van mannen met homoseksuele contacten meer verspreid is, maar het feit dat je tot deze groep behoort, maakt je nog niet tot risikoperson. Volgens de FWH is dit geen objectief criterium om een selectie door te voeren. Het is echter meer door een bepaald gedrag dat je kans maakt om besmet te zijn met HIV. Geert Vanden Branden van de De Roze Drempel zegt daarover: "Waarom fikseert men zich steeds op homoseksuelen? Aids is meer en meer een heteroziekte aan het worden. In plaats van te vragen (tijdens het persoonlijk gesprek voor de bloedafnames, nvd.) 'Bent u homo of niet?' kan men zich toch beter houden bij de vraag 'Hebt u wisselende seksuele contacten?'."

Rode Kruis-medewerkers merkten op dat bij een bloedinzameling het belang van de patiënten centraal moet staan. Acties als 'Bloedserieus' worden best geen forum waar men zonder meer op zijn rechten gaat staan.

Bart De Schrijver

(foto Jeroen Lissens)

Filmreeksen New Harvest en Filmfun in Stuc

Deens sjovinnisme en Japans altruïsme

Uit leert de Deense film ons over de Europese verkiezingen, en wat heeft hij te maken met de Belgische filmwereld? Moet een film een dramatische plot beschrijven of zich eerder volgens een koele redelijkheid ontwikkelen? Twee vragen die rijzen bij het bekijken van het Deense 'Den Attende' van Anders Ronnow-Klarlund en de Japanse film 'Akibiyori'. Beide films tonen het reilen en zeilen van een volk dat zich beweegt tussen traditie en evolutie, tussen persoonlijk en algemeen belang.

Lars von Trier is een household name geworden in filmmiddens. 'The Kingdom' was een even indrukwekkend als bevreemdend spektakel en met het gevoelig mooie 'Breaking the waves' bereikte hij definitief een breed publiek, zonder veel aan kwaliteit in te boeten. Von Trier komt niet zomaar uit het niets opgedoken. De Deense film speelt de van het begin een niet te onderschatten rol in de ontwikkeling van de Europese film. Vooral Kristensen was een pionier: de manier waarop hij met suggestieve licht- en schaduweflekten en originele kamerastandpunten een vaak *unheimliche* sfeer wist op te wekken, een soort van chiaroscuro van het witte doek, is iets waar menig actiefilmregisseur van vandaag een puntje aan kan zuigen. In weerwil van het Belgische pessimisme is het dus mogelijk dat een klein land een gedegen filmtraditie opbouwt. En het houdt maar niet op. Lars von Trier is nauwelijks doorgebroken, of er staat al een nieuwe generatie Deense sineasten te dringen.

Van één van hen, Anders Ronnow-Klarlund, vertoont het Stuc volgende week maandag en zondag 'Den Attende' (ongeveer lezen als deen otn'de). Dit betekent

zoveel als 'de achtste' en verwijst naar 18 mei 1993, toen het Deense referendum over het Verdrag van Maastricht heel Europa in spanning hield. Ronnow-Klarlund volgt in aparte stijlen de levens van verschillende personen die aanvankelijk niets met elkaar te maken hebben. Hun levenslopen kruisen zich op de dag van de stemming en geven aanleiding tot een reflectie over het botsen van persoonlijke en algemene belangen.

In de reeks Filmfun, de serie klassiekers die het Stuc brengt, wordt 'Akibiyori' vertoond, een film uit 1960 van de Japanse regisseur Yasujiro Ozu. 'Akibiyori' (Late herfst), wil het bewijs zijn voor Ozu's stelling dat "de essentie van het leven ingewikkeld lijkt, maar op een totaal onverwachte wijze eenvoudig kan zijn". Het verhaal lijkt dan ook triviaal: ondanks aanzoeken wil een dochter niet trouwen omdat anders haar alleenstaande moeder eenzaam achterblijft. De moeder kan met die opofferingsbereidheid niet leven en gaat zelf op zoek naar een geschikte partner voor haar dochter. De sobere, bedachtzame manier van filmen verhuult een hele filmfilosofie en wil zeker geen afstandelijkheid oproepen, in Ozu's bewoordingen: "Het is erg gemakkelijk de emotie in een drama te laten zien: de acteurs huilt en lachen en dit roept bij het publiek gevoelens van verdriet of geluk op. Maar zo gemakkelijk ligt het niet. Kunnen we werkelijk de persoonlijkheid en de waardigheid van een mens schilderen door een beroep te doen op de emoties? Ik wil de mensen iets laten voelen over het leven zonder de dramatische hoogte- en dieptepunten weer te geven."

Benny Debruyne

Beide films worden vertoond op maandag 1 december in 't Stuc, 'Den Attende' om 22.30 u, 'Akibiyori' om 20.00 u. Inkom 100/200 frank.

ALMA'S

Woelige Week

25/11

- * **WILDFESTIJN**
DINSDAGMIDDAG → ALMA 3
- * **PASTABUFFET**
DINSDAGAVOND → ALMA 1

26/11

- * **WILDFESTIJN**
WOENSDAGMIDDAG → GASTHUISBERG
- * **CANDLE-LIGHT DINNER**
LIVE-MUZIEK EN DESSERTBUFFET
WOENSDAGAVOND → ALMA 2

27/11

- * **DESSERTBUFFET**
DONDERDAGMIDDAG → DE VALK
- * **IJSBUFFET**
DONDERDAGAVOND → SEDES
- * **WILDSHOTEL**
DONDERDAGAVOND → PAUSCOLLEGE

ALMA UNIVERSITEITSRESTAURANTS

Kelchtermans voert gedoogbeleid voor verbrandingsovens

Sinds 1980 is de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (Ovam), verantwoordelijk voor het afvalbeleid in Vlaanderen. Dit beleid wordt uiteengezet in het vijfjaarlijkse 'afvalstoffenplan'. Maar er hapert wat aan ons afvalbeleid. Dat is nog maar eens gebleken bij de sluiting van een aantal verbrandingsovens.

Onlangs besliste Vlaams minister van Leefmilieu Theo Kelchtermans om de vijf meest vervuulende verbrandingsovens voor huishoudafval te sluiten. De verbrandingsovens van Wilrijk, Sint-Niklaas, Edegem, Oosten- en de Houthalen kregen zo'n twee weken geleden het bevel om alle activiteiten onmiddellijk stop te zetten. De beslissing heeft al veel stof doen opwaaien. VLD, VU en Agalev zijn niet te spreken over het lakse optreden van de minister, terwijl de getroffen gemeenten vinden dat er niet genoeg rekening werd gehouden met de gedane inspanningen om de verbrandingsovens te

optimaliseren. Tenslotte is er nog het steeds luider klinkende protest van omwonenden en allerhande aktiecommittees. Maar hoe gevaarlijk het goedje ook is, de discussie illustreert nog maar eens hoe relatief onze democratie is.

Afval

In 1998 zal er een algemeen stortverbod worden afgekondigd, tegelijkertijd zal de verbrandingscapaciteit opgedreven worden. De keuze voor verbranding boven storten wordt gesteund door de wetenschap dat storten de slechtste oplossing is voor milieu en gezondheid. Deze redenering gaat echter alleen op als er streng wordt toegezien op de vervuiling die veroorzaakt wordt door afvalverbranding. De verbranding van afval neemt immers een belangrijk deel van de dioxinevervuiling (zestien procent) voor haar rekening, maar er is ook sprake van water- en bodemverontreiniging (onder andere door rookgaswassing en verbrandingsassen). Dioxine is internationaal erkend als kankerverwekkend. Recent onderzoek heeft bovendien aangetoond dat dioxine het hormonaal stelsel kan verstoren, hierbij wordt ondermeer gedacht aan de vermindering van de vruchtbaarheid.

In Neerlandwijk, op de grens van Wilrijk en Aartselaar blijkt een aantal kinderen (reeds meer dan vijftien) het slachtoffer te zijn van een uiterst zeldzame genetisch bepaalde ziekte (incontinentia pigmenti). Een eerste onderzoek heeft uitgewezen dat "er geen verband is met de verbrandingsovens en er geen reden tot paniek is". Het feit dat alle slachtoffertjes naar eenzelfde school gaan en woonachtig zijn in een wijk die precies tussen twee verbrandingsovens ligt, is toch wel zeer merkwaardig. De ouders en aktiecommittees pleiten voor het respecteren van het "voorzorgsprincipe".

Politiek

De beslissing om over te gaan tot de sluiting van de ovens, kwam er nadat was gebleken dat deze installaties meer dan twee nanogram (ng) TEQ dioxines per ku-

Milieutips voor de handy-man

Vermijd (goedkope) paraffinekaarsen die veel schadelijke stoffen, zoals roet, afgeven. Stearine- of bijenwaskaarsen zijn niet alleen minder schadelijk, maar de bijenwas geeft bovendien ook een heerlijke geur af.

In het waterreservoir van je wc (twaalf liter) kan je gemakkelijk een aantal flesjes bier frishouden. Op die manier zal er minder water worden doorgespoeld bij het 'doortrekken'. Natuurlijk kan je ook een aantal bakstenen of een met water gevulde fles gebruiken om het volume van je spoelreservoir te verminderen.

Wie zijn post voorzichtig opendoet, kan de verstuurde enveloppe nogmaals gebruiken. Doorstreep gewoon het adres of plak er een hergebruiktiket over.

Een versleten fietsbinnenband kan je mits enig knip- en vlechtwerk omvormen tot een snelbinder. Andere mogelijkheden zijn elastiekjes of een katapult.

(thl)

bieke meter uitstoten (TEQ is een graadmeter voor de toxiciteit, nvdr). De gehanteerde sluitingsnorm ligt echter twintig maal hoger dan het wettelijk toegestane gehalte dioxine. Sinds 1 januari van dit jaar is de norm voor alle grotere ovens immers vastgesteld op 0,1 ng. De kleinere ovens (< 6 ton/uur) krijgen nog respit tot 2001 en moeten intussen voldoen aan een overgangsnorm van 0,4 ng. Eind vorige week besliste de minister bovendien dat de verbrandingsoven uit Sint-Niklaas alsnog open kan blijven. Deze nieuwe beslissing kwam er onder druk van de intercommunale MI-WA (uitbater van de oven, nvdr.) en de plaatselijke burgemeester Jef Foubert (CVP). Deze laatste deed beroep op de resultaten van een nieuwe meting in augustus, waarbij een TEQ-waarde van 0,064 ng dioxine per kubieke meter werd opgemeten.

Techniek

Bij de VLD heeft men het vooral moeilijk met de louter arbitrair vastgelegde grens van twee nanogram. Samen met de Groenen en de VU pleiten ze voor duidelijke regels "die de gezondheid van de bevolking vooropstellen". Bij een strikte en onmiddellijke toepassing van de wettelijke norm voor dioxine-uitstoot hadden er geen vijf maar wel acht ovens moeten gesloten worden. Opvallend is ook dat de verbrandingsovens voor industrieel afval momenteel buiten schot blijven.

In tegenstelling tot de 'gedoognorm' van minister Kelchtermans is de wettelijke 0,1-norm een internationaal aanvaarde grenswaarde. Volgens Vlaams parlementslid Johan Malcorps (Agalev) biedt zelfs de officiële 0,1-norm geen enkele garantie. Internationaal gaan er steeds meer stemmen op om de reglementering ter zake verder te verstrengen. Het Amerikaanse milieuburo, Environmental Protection Agency (EPA) (één van de meest toonaangevende instellingen ter wereld in dit soort kwesties, nvdr) pleit voor een dioxinenorm van 0,01 ng. Wat de nieuwe meetresultaten van de oven in Sint-Niklaas betreft, stelt Malcorps verder nog dat: "deze wel erg verwonderlijk zijn, als men weet dat de resultaten van de nieuwe oven in Beveren zelfs schommelen tussen de 0,1 en de 0,2 ng. Experts van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) zullen u immers bevestigen dat het oplossen van verouderde ovens een uitzichtloze strategie is. Naast een betere afvalpreventie en -selectie, verwachten we — voor wat betreft de definitieve 'verwijdering' van de restafval — het meest van de nieuwe techniek van 'scheidings- en vergistingsinstallaties'. Ook al blijft er bij de huidige stand van de technologie nog steeds een kleine hoeveelheid afval over."

Industrie

Afval betekent echter ook geld, veel geld. Het mag dan ook niet verwonderden dat er binnen de afvalverwerkende industrie een bitterharde concurrentiestrijd bestaat om het monopolie in de afvalmarkt. Aan de éne kant staat de Waste Treatment Company (Watco), in handen van Fabri-

com, Fabricom is een dochteronderneming van Tractebel, die op haar beurt gecontroleerd wordt door de Generale Maatschappij (van het Franse Suez). Aan de andere kant staat de groep Seghers Engineering, die het contract voor de uitbreiding van de oven van Beveren heeft binnengehaald. Ook de Vlaamse maatschappij voor Afvalrecuperatie (Vlar), in handen van de Vlaamse Milieuhouding (VMH), Electrabel (eveneens met belangen van de Generale Maatschappij, nvdr) en het Gemeentekrediet, krijgt via een nieuw afvalstoffendeckende ruimte voor de bouw van verbrandingsovens. Gezien de belangen van deze economische en financiële groepen — en hun invloed op het afvalbeleid in Vlaanderen —, kan er met reden getwijfeld worden aan de deeglijkheid van het huidige preventiebeleid. Bij Watco kan men alvast uitkijken naar de bouw van een nieuwe verbrandingsoven in Drogenbos. Deze verbrandingsoven zou het restafval van Vlaams-Brabant moeten verwerken.

Burger

Minder gelukkig met de plannen van minister Kelchtermans om in Drogenbos een nieuwe verbrandingsinstallatie te bouwen, is alvast het Forum tegen Afvalverbranding. Het forum, dat zo'n veertigtal milieuverenigingen en wijkcomités uit Brussel en Vlaams-Brabant groepeerd, pleit voor een drastische vermindering van de hoeveelheid restafval. Zodoende zou — rekeninghoudend met de goede resultaten van Vlaams-Brabant en de optimistische prognoses voor Brussel — de huidige capaciteit van de verbrandingsovens in Neder-Over-Heembeek ruim voldoende zijn voor de verwerking van het restafval van Brussel en Vlaams-Brabant (gegevens volgens de prognoses van Vlaams-Brabant voor 2000 en van Brussel voor 2002, nvdr). Onder druk van de bewoners en de milieubeweging is Kelchtermans begin augustus begonnen met onderhandelingen met het Brusselse Gewest. De verbrandingsoven in Neder-Over-Heembeek is immers de grootste in Vlaanderen, met een capaciteit van ongeveer vijftigduizend ton. De toestand van de oven is echter zeer slecht; het is één van de meest vervuulende ovens van Europa die al tien jaar lang gevaarlijke stoffen uitbraakt.

Ondanks de zesendertigduizend ontevankelijk verklaarde bezwaarschriften en de duizend beroepschriften, lijkt het er steeds meer op dat het pleit beslecht is. Tenzij de juridische stappen van Gosuin (Brussels Gewest) de plannen van Ovam en Kelchtermans alsnog kunnen tegenhouden, is Vlaanderen weldra weer een dioxinepijnrijker. Terwijl de burger steeds meer aangezet wordt om bewust te consumeren, gelooft men bij Ovam blijkbaar nog steeds dat men met 'goede voornemens' de wereld kan veranderen. Bij Ovam was er niemand bereikbaar voor enige commentaar.

Thierry Laenen

Voor meer documentatie kan men steeds terecht bij het Sensibiliserings- en Informatiecentrum rond milieu en mobiliteit (Sic).

(foto Johan Neyens)

Afval in Vlaanderen: de cijfers

Ondanks de mooie intensteinverklaringen van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (Ovam) blijft het slecht gaan met ons afvalbeleid. Tot deze konklusie komt men als de resultaten van het huidige afvalbeleid op een rijtje zet worden gezet. Om wat meer duiding te geven bij de cijfers, hebben we ons even verdiept in de problematiek van de verbrandingsovens (zie artikel). Eerst de cijfers.

In 1996 werd in Vlaanderen 2.893.516 ton huishoudelijk afval ingezameld. Dat is 492,06 kilo per Vlaming. Ten opzichte van 1995 is dit een stijging van twee kilo per inwoner. Voor de laatste zes jaar zou de stijging zelfs meer dan dertig procent bedragen. De provincie Vlaams-Brabant produceerde de kleinste hoeveelheid huishoudelijk afval per inwoner (396,33 kilo per inwoner). Na compostering en recycling bleef daarvan nog zo'n 183 kilo restafval per persoon over. Wat ruimschoots beter is dan het gemiddelde voor Vlaanderen. Dat ligt rond de 281 kilo per inwoner ligt.

Door de sluiting van het stort in Pellenberg is men in Vlaams-Brabant aan een inhaalmaneuver begonnen. Die druk heeft er mee voor gezorgd dat de provincie vorig jaar 213,38 kilo afval per inwoner selectief ingezameld. Ook hier doet Vlaams-Brabant het bestrekkelijk beter dan de rest van Vlaanderen, met een percentage van 43 procent tegenover 53,8 procent. Opmerkelijke achterblijver is Leuven met 266,69 kilo restafval per inwoner.

Dat deze resultaten mede een gevolg zijn van de stijging van de verwerkingsprijs van afval, van 3869 frank per ton naar 6388 frank per ton (milieuhelling en btw inclusief), lijkt geen twiifel. Toch laat het zien dat men op korte termijn weldigelijk tot een ander beleid kan komen. Maar ondanks de mogelijkheden wil men de capaciteit voor afvalverbranding uitbreiden. Zo wordt de verbrandingsoven van Beveren uitgebreid en is men op zoek naar een nieuwe oven voor Vlaams-Brabant (zie artikel). In een voorontwerp-plan voor huishoudelijke afvalstoffen, gaat Ovam uit van een noodzakelijke bijkomende verbrandingscapaciteit van 735.000 ton afval. De huidige capaciteit (voor huishoudelijk afval) bedraagt 1.187.000 ton. Tegen 2001 wil Milieuminister Kelchtermans dat er in Vlaanderen in totaal bijna twee miljoen ton huishoudelijk — en daarmee gelijkgesteld bedrijfsafval — kan verbrand worden.

Ovam gaat uit van een afvalproductie van 255 kilo per persoon in 1998 en streeft naar 240 kilo niet-rekupereerbaar afval (lees: voor verbranding) per persoon in 2001. Dit cijfer ligt niet alleen hoger dan het huidige resultaat van de provincie Vlaams-Brabant, het is meer dan het dubbele van wat men gemiddeld in Dilbeek overhoudt aan restafval (109 kilo per inwoner). In de gemeentelijke milieukonvenanten, die sinds januari 1997 in werking traden, gaat men uit van 150 kilo, per persoon in 1999. Men kan zich dan toch wel wat vragen stellen bij de 'goede bedoelingen' van Ovam en de bevoegde minister.

(thl)

Van drugvrije behandeling tot gratis heroïneverstrekking

In de fakulteiten Rechtsgeleerdheid en Geneeskunde organiseren een postacademische cyclus over het drugprobleem (zie pagina zes). Het vormingsprogramma schenkt ondermeer aandacht aan de hulpverlening van drugverslaafden. In België lijkt er een doorbraak op til in de aanpak van toksikomanen. In navolging van ondermeer Zwitserland, Nederland en Australië start men in 1998 in Luik met een proefproject met gratis heroïneverstrekking. Toch wordt nog veelal vastgehouden aan de klassieke vormen van hulpverlening. Een overzicht.

Voor drugverslaafden is de ontwenning een zwaar proces dat een meezijdig karakter heeft. Enerzijds moet een verslaafde fysiek en psychisch afkicken, opdat zijn lichaam en geest onafhankelijk zouden worden van drugs. Anderzijds moet de drugverslaafde zich weer integreren in de maatschappij om weer een normaal en regelmatig leven te leiden. Vandaar dat een afkikkende verslaafde nood heeft aan een degelijke begeleiding die tegemoetkomt aan al die aspecten.

Omdat ontwenning gepaard gaat met nevenverschijnselen, moet een ontwenningprogramma ten eerste een medische begeleiding bevatten. Maar waarom voelt een verslaafde zich ziek wanneer hij afkickt? Een gezond lichaam produceert natuurlijke pijnstillers tegen ziektes. Deze zogenaamde endorfinen zijn stoffen die op morfine lijken. Wanneer men nu van buitenaf morfine, heroïne of andere drugs aan het lichaam gaat toevoegen, wordt de productie van die natuurlijke pijnstillers stopgezet en de hun werking overgenomen door die drugs. Eens de verslaafde overgaat tot ontwenning, komt de endorfineproductie niet meteen weer op gang en voelt hij zich ziek; dit zijn de afkickverschijnselen. Een ander lichamelijke aspect dat samenhangt met drugs in het algemeen, zijn infectieziekten als aids en hepatitis-B, ziekten die via het bloed — of via de injectienaald — worden overgedragen. Het spreekt vanzelf dat een behoorlijke medische opvolging van deze zieke verslaafden noodzakelijk is. Hoewel de fysieke verschijnselen het meest zichtbaar zijn voor de buitenstaander, primeren zij zeker niet op de psychische problemen die de drugverslaafde ondervindt. Ontwenningprogramma's die een verslaving enkel als een medisch probleem beschouwen, hebben niet veel succes. De verslaafde hervalt meestal, zodra hij weer op zijn eigen benen staat.

Goedje

Een verslaving heeft oorzaken die moeten gezocht worden in een psychische en sociale achtergrond. Een louter medische behandeling neemt met andere woorden het gevolg weg in plaats van de oorzaak aan te pakken. Daar komt dan nog bij dat drugs ook een geestelijke gewenning te weegbrengen en dat de verslaafde geplaagd wordt door een constant verlangen of 'craving' naar het goedje. Maar het ontwenningproces eindigt voor de afkicker niet bij het — letterlijk en figuurlijk — in het reine komen met zichzelf. De ex-ontwenning moet weer een plaats vinden binnen de maatschappij en dit op een fundamenteel nivo. Het leven van junkies wordt immers gevormd enkel door de zoektocht naar drugs. De ex-verslaafde moet zich daarom een nieuwe levenswijze aanmeten met bijvoorbeeld een vaste woonplaats, een job en

uitsluitend contact met niet-verslaafden. Door het contact met instanties als het OCMW en het ziekenfonds, geeft hij zichzelf een financiële zekerheid.

Naast de sociale integratie van de afkikkende verslaafde, is er ook een juridisch aspect. Wil men metadon of zelfs heroïne verstrekken aan verslaafden, dan moeten er eerst wel strenge richtlijnen vastgesteld worden, ondermeer wat betreft de hoeveelheid van de te verstrekken vervangdrug. Een ideaal ontwenningprogramma heeft dus betrekking op drie vlakken; op fysiek, psychisch, en sociaal-juridisch gebied. De volgende vraag is dan hoe dit modelprogramma concreet beantwoord kan worden

Vervangdrug

Een eerste behandelingsmogelijkheid is de drugvrije behandeling. Hierbij beoogt men de afhankelijkheid van drugs radicaal stop te zetten en verleent men pas in tweede instantie psychologische begeleiding. De drugvrije behandeling wordt toegepast in therapeutische gemeenschappen en is een residentiële ontwenning. De verslaafde verblijft daar dag en nacht en staat dus kon-

geen evenwicht bereikt tussen het lichamelijke en psychologische aspect van de persoon in kwestie. Psychologische begeleiding is wel aanwezig, maar blijft toch een sekundaire positie innemen ten opzichte van de medische begeleiding. Sociale reïntegratie is onbestaande omdat de verslaafde juist afgeschermd wordt van de maatschappij om hem beter te kunnen controleren. Net hierom is de drugvrije behandeling veel minder gekontesteerd dan metadonbehandelingen. Verslaafden worden weggehouden van de samenleving waardoor ze ook geen schade kunnen berokkenen aan die samenleving.

Een tweede, meer gekontesteerde, manier waarop drugsverslaafden kunnen afkicken is de substitutiebehandeling. Daarbij vervangt de gebruiker zijn drug door een vergelijkbaar product, bijvoorbeeld metadon. De vervangdrug heeft een positievere werking dan het gebruikte middel, omdat het de geestelijke en lichamelijke toestand stabiliseert. Eens dat gebeurd is, kan men geleidelijk ook die vervangdrug afbouwen. Doordat de ontwenning via een tussenstap en dus fysiek redelijk comfortabel verloopt, kan de verslaafde tegelijkertijd psychologische en maatschappelijke bege-

leiding krijgen. Anders dan bij drugvrije behandeling gebeurt dit meestal niet op residentiële basis, maar wel in dagcentra als De Sleutel of Free Clinic. Dit betekent dat de afkicker wel meer zelfbeschikking heeft, maar ook meer begeleiding nodig heeft wat betreft bijvoorbeeld huisvesting. De patiënt krijgt op regelmatige basis — bijvoorbeeld dagelijks — metadon indien hij zelf ook meewerkt.

spuit net omdat de substitutiebehandeling met alle aspecten van een verslaving en ontwenning rekening houdt. De verslaafde wordt fysiek en psychisch behandeld binnen de maatschappij. Een nadeel van de substitutiebehandeling is dat één drug door een ander drug wordt vervangen en dat die methode uiteindelijk maar zin heeft als de gebruiker ook van dat middel afkickt.

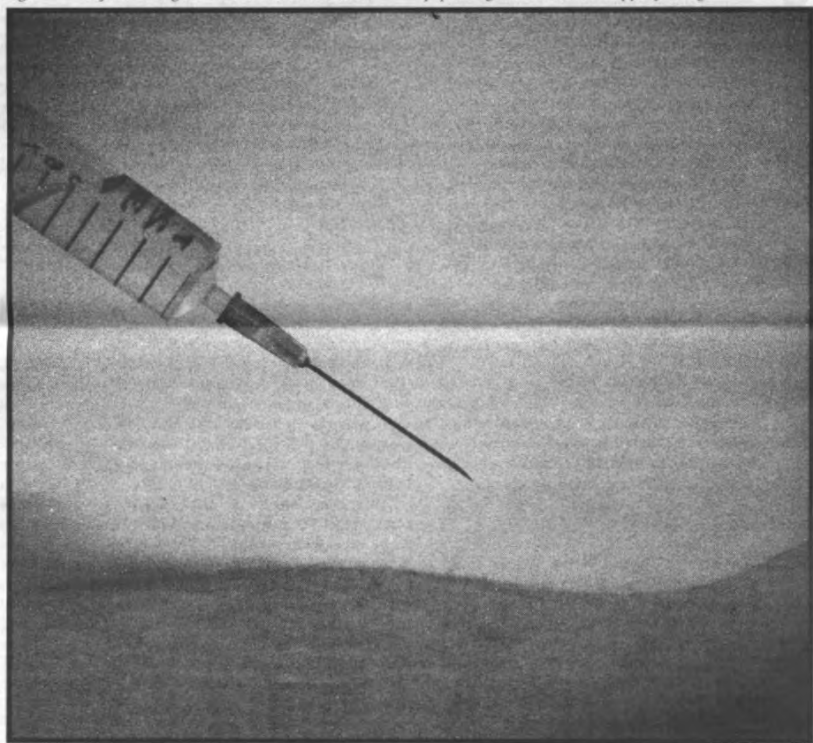
Ander tegenargumenten komen vanuit de maatschappij die verslaafden liever niet behandeld ziet binnen de maatschappij en moeite heeft met het idee dat een gebruiker op kosten van de gemeenschap drugs krijgt. Daar staat tegenover dat elke maatregel tegen verslavende middelen, ook een drugvrije behandeling, kostelijk is maar dat er op politie en justitie bespaard wordt als de drugskriftnaïteit daalt.

Therapietrouw

Een veelgebruikt substitutieproduct is metadon. Metadon is net als heroïne en morfine een opiaat, een afgeleide stof van opium. Het is in tegenstelling tot de twee andere middelen een synthetisch opiaat en werd in de tweede wereldoorlog gebruikt als pijnstiller tot men ontdekte dat het verslavend was. Toch is metadon een goed alternatief voor heroïne, omdat het een positievere werking heeft. Om afkickverschijnselen te voorkomen, moet een heroïnegebruiker om de twee uur een nieuw shot hebben, terwijl metadon maar om de vierentwintig uur opnieuw moet worden toegediend. Dat maakt dat metadongebruikers genoodzaakt zijn elke dag naar het dagcentrum te komen en vanuit die 'therapietrouw' ook worden gedwongen om constant te werken aan alle aspecten van het afkickproces. Metadon heeft nog andere technische voordelen. Bloedoverdraagbare infecties worden vermeden, omdat metadon meestal in siroopvorm wordt toegediend, het hormonale huishouden dat met heroïne nog grondig verstoord werd, komt weer in evenwicht en de weerstand tegen ziekten verhoogt. Metadon blijft echter een drug en heeft dus ook bijwerkingen als slapeloosheid en constipatie.

Toch zijn er zware verslaafden voor wie het afkicken een onmogelijke opgave is geworden. Daarom wil het stadsbestuur van Luik in 1998 een experiment opstarten voor het gratis verstrekken van heroïne. Dit experiment richt zich naar een honderdtal zwaar verslaafden die geen baat meer hebben bij bovenstaande vormen van hulpverlening. Justitieminister Stefaan De Clerck (CVP) en minister van Volksgezondheid Colla (SP) reageren afwachtend op dit proefproject. In ieder geval heeft De Clerck aan procureur-generaal Anne Thilly gevraagd dat ze het project opvolgt: de minister wil nagaan of het om een echte medische behandeling gaat om misbruiken te voorkomen. Net als bij de substitutiebehandeling is het gratis verstrekken van heroïne een pluridimensionale behandeling, waarbij in ruil voor gratis heroïne, de medewerking van de verslaafde wordt gevraagd. Sociale, psychische en nauwgezette medische begeleiding ondersteunen het doel van deze behandeling. Doordat de verslaafde niet meer op straat moet om drugs te zoeken, leidt hij een minder chaotisch en menswaardiger bestaan. De resultaten van het Luikse experiment moeten dan uitmaken of het in Luik — en later in Antwerpen — meer wordt dan een experiment.

Sofie Overstijns

(foto Jeroen Lissens)

stant onder begeleiding en controle. Indien hij alsnog betrapt wordt op druggebruik, wordt hij uit de gemeenschap gesloten. In deze veilige en beschermende omgeving, heeft de verslaafde weinig zelfbeschikking, wat vaak nefaste gevolgen heeft wanneer hij terugkeert in de maatschappij. De meesten die een drugvrije behandeling volgden, hervallen. Enerzijds omdat de bescherming en controle van de therapeutische gemeenschap te bruusk wegvalt en anderzijds omdat ze daar niet zelfstandig 'nee' hebben leren zeggen tegen drugs; het werd hen verboden. Vandaar ook dat een strenge drugvrije behandeling een oplossing is voor een selecte groep van verslaafden, namelijk zij die psychisch sterk staan en erg gemotiveerd zijn. Het voornaamste bezwaar tegen deze ontwenning is echter dat het een te eenzijdig karakter heeft en het de verslaafde veelal tot een medisch probleem beperkt.

Door het strenge beleid van de instellingen, kickt de verslaafde weliswaar lichamelijk relatief snel af. Toch wordt er zo

leiding krijgen. Anders dan bij drugvrije behandeling gebeurt dit meestal niet op residentiële basis, maar wel in dagcentra als De Sleutel of Free Clinic. Dit betekent dat de afkicker wel meer zelfbeschikking heeft, maar ook meer begeleiding nodig heeft wat betreft bijvoorbeeld huisvesting. De patiënt krijgt op regelmatige basis — bijvoorbeeld dagelijks — metadon indien hij zelf ook meewerkt.

Zin

Hij moet een medische controle ondergaan, wordt getest op bijgebruik, heeft gesprekken met begeleiders en leert zichzelf te voorzien in maatschappelijke behoeften, ondermeer via OCMW en VDAB. Het voordeel bij een soepelere substitutiebehandeling is de toegankelijkheid. Ze vereist minder motivatie, fysieke en geestelijke inzet van de verslaafde, maar wel een actieve medewerking. Daardoor boekt die behandeling ook meer succes op lange termijn. Veel afkickers grijpen niet terug naar de

Drie hulpverleningcentra over drugsbeleid

“Wij hebben ook problemen met drugs waarvan het gebruik niet strafbaar is”

Oet drugsbeleid is één van de sectoren die lang verwaarloosd is in de Belgische politiek. Recent lijkt er een kentering in de maak: voor problematische druggebruikers is er meer aandacht voor alternatieve straffen, drugsbezit wordt binnenkort waarschijnlijk niet meer vervolgd en er wordt zelfs gestart met een proefproject voor gratis heroïneverstrekking (zie hiernaast). Hulpverleners uit drie centra — met elk een andere aanpak en functie — nemen deze nieuwe ontwikkelingen onder de loep: zij vertegenwoordigen twee ambulante centra uit Leuven, krisiscentrum De Stut en het Mobiel Ambulant Team (MAT), en één uit Antwerpen, de Free Clinic.

De Stut: «Wij hebben een zeer ruim aanbod, iedereen kan hier terecht: hulpverleners, politie, rijkswacht, bureu, huisarts, zowel als de mensen zelf. Onze job is ons te bekommeren om de hele problematiek en te zorgen voor goede hulp, in welk vorm dan ook.»

Free Clinic: «Wij bieden een nieuwe vorm binnen de drughulpverlening. We werken erg laagdrempelig met een centrum waar mensen ambulante een revalidatieprogramma kunnen volgen. Sommigen komen alleen voor medische begeleiding, anderen voor psychosociale begeleiding. Onze doelgroep bestaat uit de meest gemarginaliseerde druggebruikers. De bedoeling is die mensen zo snel mogelijk te stabiliseren. Dat houdt bijvoorbeeld in dat de sociale zekerheid in orde wordt gebracht, er gezorgd wordt voor een dak boven hun hoofd, enzovoort. Ons centrum wordt gesubsidieerd door het Riziv om gezondheidsrisiko's voor de bevolking tegen te gaan, om aan preventie te doen. Ons team is multidisciplinair. Zowel artsen, maatschappelijk werkers als psychologen zijn erin vertegenwoordigd. Samen met straatthoekwerkers bereiken wij zo de meest gemarginaliseerde verslaafden. Daarnaast richten wij ons ook naar de minder zwaar verslaafden of bijvoorbeeld naar ouders die in paniek zijn omdat hun zoon een jointje heeft gerookt. Het is wel niet de bedoeling dat wij ons daar intens mee gaan bezighouden.»

Veto: Is ambulante voorziening geen concurrent voor de residentiële?

Mobiel Ambulant Team: «Nee, integendeel. Een goede samenwerking tussen beide vormen is nodig. Ik vind ook dat beide vormen moeten blijven bestaan. Er zijn heel veel mensen die een dubbele diagnose hebben: naast het drugprobleem is er vaak ook

een psychiatrisch probleem. Er zijn zeker mensen die er baat bij hebben om gedurende een korte periode opgenomen te worden, clean te worden en alles op een rij te zetten, wat buiten niet kan. Residentiële begeleiding is voor een aantal mensen de enige weg om ervan af te geraken. In die zin is een gemeenschappelijke visie nodig. Natuurlijk is het zo dat het vanuit financieel oogpunt voordeliger is te kiezen voor ambulante hulpverlening, maar ik vind dat de twee moeten uitgebouwd worden omdat ze nodig zijn.»

De Stut: «Wij kijken welke hulp voor de mensen de beste is. Het is daarbij onze bedoeling om psychiatrische opname te voorkomen. Wij proberen mensen daar zo lang mogelijk weg te houden, maar soms is dat ook niet mogelijk. Soms zijn mensen veel beter geholpen in een opvanghuis omdat daar intenser en systematischer kan gewerkt worden aan het probleem. Belangrijk is dat wij altijd overleg plegen met de cliënt.»

Veto: Zien jullie in metadonverstrekking een goed alternatief voor de huidige werking?

Mobiel Ambulant Team: «Het is zo dat dit een probleem vormt omdat hierrond nog niets geregeld is. Ook binnen medische kringen is er geen enkele afspraak daaromtrent. Metadonverstrekking moet op een goede en begeleidde manier gebeuren. Nu wordt zeer onvoorzichtig omgesprongen met doses. Bovendien zorgt de afwezigheid van regels ervoor dat nu voor die huisarts gekozen wordt die geen voorwaarden stelt. Als een huisarts nu het voorschrift van metadon laat afhangen van het zoeken van andere hulpverlening, wordt een andere arts gekozen die deze voorwaarde niet stelt. Het zou beter zijn om op enkele plaatsen in de regio een metadonverstrekking te voorzien, verplicht gestuurd door een multidisciplinair team met een arts, een psycholoog, en een sociaal werker.»

Free Clinic: «In de Kamer ligt daaromtrent een nota voor, die onderschreven wordt door specialisten en een meerderheid van de parlementsliden, maar een aantal partijen liggen nog dwars. Wij zijn ook van mening dat metadonverstrekking niet zomaar kan gebeuren, maar dat er altijd een psychosociale opvolging moet zijn. De wettelijke regeling die voorzien wordt, is dat de huisarts zich moet laten bijstaan door een gespecialiseerd centrum. Voor een aantal artsen, vooral in het Franstalig landsdeel, ligt dit moeilijk omdat zij al gedurende lange tijd metadon voorschrijven. Zij zijn niet onmiddellijk bereid zich te liëren aan een gespecialiseerd centrum.»

Veto: Zijn jullie te vinden voor een heroïne-experiment zoals in Luik?

Mobiel Ambulant Team: «Het is vooral de bedoeling om iets uit te proberen, omdat het in Nederland en Zwitserland ook gebeurt. Op zich is de regeling nog niet zo dom, maar ik vraag me af of niet beter eerst de metadonregeling op punt gesteld wordt vooraleer met een ander experiment gestart wordt.»

Free Clinic: «Het gaat hier om mensen bij wie metadon niet helpt. Mensen waarvan men weet dat zij al twintig, vijftig jaar dagelijks heroïne gebruiken. Voor deze beperkte groep moet hierrond zeker aan dergelijke alternatieven gedacht worden.»

Wurggrepen

Veto: Is het doel hiervan niet vooral de criminaliteit terug te schreeven?

Free Clinic: «Het project heeft verschillende doelen. De criminaliteitspreventie is daar zeker één van — een doel dat vooral vanuit de federale overheid aangehouden wordt.»

Mobiel Ambulant Team: «Ik vind het louter fikseren op een daling van de criminaliteit een verkeerd standpunt. Op zich is het natuurlijk positief dat mensen niet moeten gaan stelen of zich prostitueren. Aan de andere kant vind ik ook dat wanneer je mensen toch op gezette tijdstippen bereikt, je met hen contact hebt, er toch meer kan gedaan worden. Kan je dan niet proberen hen op termijn toch te doen minderen of op iets anders te doen overstappen?»

Veto: Zijn jullie ervoor om drugs uit het strafrecht halen?

Mobiel Ambulant Team: «Voor ons speelt dat eigenlijk geen rol. Dat is een louter politiek en strafrechtelijk probleem. Wij werken met mensen die problemen hebben met gebruiken. Of het gebruik op zich strafbaar is, is van ondergeschikt belang. Natuurlijk brengt het feit dat het strafbaar is, ook meer problemen met zich mee voor onze cliënt en. Het zou wenselijk zijn moesten die er niet zijn, maar het volledig gaan legaliseren lijkt mij niet realistisch.»

Free Clinic: «Ik weet niet of dat een oplossing is. Wij hebben ook problemen met drugs waarvan het gebruik niet strafbaar is. Alkohool is daar het grootste voorbeeld van. Het legale van illegale karakter van een drug bepaalt niet of je er al dan niet problemen mee gaat hebben. De manier waarop drugs gebruikt worden, is daarbij veel belangrij-

ker. Er zijn mensen die zware producten op een verstandige manier gebruiken. Aan de andere kant zijn er mensen die met kanna-bis, wat in vergelijking met heroïne of kokaïne een onschuldig middel is, in de problemen geraken omdat zij tot niets anders meer komen dan de ganse dag te blowen. Het is dus de manier van gebruiken die zal bepalen of het zal eskaleren tot een problematische aangelegenheid. Wij vinden wel dat mensen die met een verslaving zitten in de eerste plaats de kans moeten krijgen om geholpen te worden en niet mogen gemarginaliseerd worden via justitiële wurggrepen. Anderzijds is het ook zo dat mensen die bijkomende criminaliteit plegen moeten aangepakt worden.»

Veto: Hoe zien jullie de verhouding sociale sektor-justitie?

De Stut: «Ik vind dat er de laatste tijd zeer veel verandering in positieve zin is te bespeuren. Er is een grote bereidheid om samen te zoeken. Hulpverlening blijft natuurlijk een heel andere sektor en dat is ook nodig. Maar het feit dat er overleg is, betekent dat er langs beide kanten iets zal veranderen. Zo is bijvoorbeeld de aanwezigheid van hulpverleners in de rechtbanken belangrijk, iets wat vroeger niet het geval was. Vroeger was er ook een zekere samenwerking, maar dan met individuele personen. Nu is het effectief een mentaliteit die aan het veranderen is.»

Mobiel Ambulant Team: «Ik vind dat er al heel wat openheid bestaat langs de kant van justitie en dat het eerder de hulpverlening is die eerder wantrouwig staat tegenover justitie. De hulpverleningsorganisaties hebben de neiging onderaan te palaveren, eerder dan constructief te werk te gaan.»

Free Clinic: «De wederzijdse verwachtingen en doelstellingen moeten duidelijk zijn. Er moeten klare afspraken gemaakt worden. Zo is bijvoorbeeld de privacy van de cliënt een belangrijk gegeven. Als wij testen doen dan geven wij de resultaten altijd door aan de cliënt. Of zij dat aan derden doorgeven is hun zaak. Wij kunnen niet alles doorgeven aan justitie.»

«Een ander punt is het overleg met justitie. Soms komen hier mensen toe met een bevelschrift om zich te laten behandelen, zonder dat wij van de rechtbank iets gehoord hebben. Wij vinden dat wij eerst moeten geïnformeerd worden. Zodoende kunnen wij de vraag stellen of wij de juiste hulpverlening kunnen bieden. Er zijn zo mensen die doorverwezen worden, terwijl zij helemaal geen problematische druggebruiker zijn. De vraag is dan wat het nut is van begeleiding. Daar zit misschien toch een fout in de redenering van justitie, namelijk dat elke illegale druggebruiker moet doorverwezen worden naar de hulpverlening. Dat is een groot gevaar, want wij kunnen een dergelijke vraag niet verwerken.»

Hans Neefs
Kurt Doms

Een tiendaagse rond drugs

De fakulteiten Geneeskunde en Rechtsgeleerdheid organiseren, onder leiding van professor J. Casselman, een postakademische vorming rond 'drugproblemen'. Het vormingsprogramma, met als ondertitel 'Hulpverlening, preventie, strafrechtsbedeling, beleid', komt multidisciplinair uit de hoek met bijdragen van geneesheren, psychiaters, kriminologen, straatthoekwerkers, rijkswacht, enzomeer te combineren. De algemene doelstelling is een overzicht te bieden van wat er leeft met betrekking tot drugproblemen anno 1997. Een greep uit de sprekers die hun optreden zullen maken: de professoren Casselman, Hutsebaat, Van Outrive, Buntinx, Walgrave, Adriaenssens (KUL), De Ruyver (RUG), Elihaerts (VUB), Dhr. Carmen (Prokureur des Konings te Leuven), Dr. Vandembroucke (geneesheer-directeur PAD), Dhr. Van Deun en Mevr. Martens (De Spiegel), Dhr. Castermans (VLASTROV), ...

Het programma richt zich naar afgestudeerden van academisch onderwijs en hogeschoolonderwijs van verschillende richtingen, die als professionelen met drugproblemen zullen gekonfronteerd worden. Inschrijvingsgeld bedraagt 9500 frank (kursusgeld en documentatie). Wie het volledige programma van tien donderdagavonden volgt kan een getuigschrift van postakademische vorming bekomen (geen formeel examen). De bijeenkomsten vinden plaats in College De Valk, Tiensstraat 41, auditorium Zeger Van Hee, om 17.00 u. Elke avond wordt gevuld door een drietal sprekers, beëindigd met een discussie. Het einde wordt telkens voorzien om 20.30 u. Het programma start op donderdag 27 november en eindigt op donderdag 30 april 1998.

'Drugproblemen: hulpverlening, preventie, strafrechtsbedeling, beleid': 27/11: Drugs en drugbeleid: verleden, heden en toekomst; 18/12: Aard en omvang van drugproblemen; 8/1: Wetgeving, politie en parking; 22/1: Gerecht, gevangenis en verplichte hulpverlening; 5/2: Van drugtesting tot multimodale diagnostiek; 19/2: Hulpverlening: basisprincipes en residentiële hulpverlening; 5/3: Ambulante hulpverlening; 19/3: Preventie: algemeen kader; 2/4: Preventie: gezin, school en jeugdbescherming; 30/4: Van fragmentarisch en geïntegreerd drugbeleid. Info bij prof. J. Casselman, U.P.C. Sint-Kamillus, Krijkelberg 1, 3360 Bierbeek, tel: 016/45.26.11, fax: 016/46.32.09.

Contactlenzen iets voor u? Trioptic biedt u EEN COMPLEET CONTACTLENZENSYSTEEM VOOR 4000,-BF. U krijgt voor zes maanden 6 paar zachte spherische maandlenzen (=maandelijks nieuwe frisse zuivere contactlenzen) incl. alle onderhoudsproducten van Allergan. Profiteer van onze voordelige proberset voor 690,-BF. Een uitgelezen aanbieding. Alleen bij Trioptic. Doen!

TRIOPTIC ADVISEERT ALLERGAN

Of liever lenzen?

Vraag de proberset: slechts 690,-BF voor een paar zachte spherische maandlenzen + producten.

TRIOPTIC

Arbeid gaat voorbij

en bijzonder teaterekspement kondigt zich deze week in Leuven aan. Van maandag tot donderdag worden in het Arenberginstituut twee oorspronkelijk afzonderlijk gemaakte monologen samengevoegd die beiden gespeeld worden door Bert Luppens en geregisseerd door Floor Huygen. Bovendien zijn de twee stukken gebaseerd op twee nieuwe teaterstukken van Vlaamse auteurs: 'De Hartstreek' is van de hand van de Leuvense Belg Kamiel Vanhole, 'Kingcorn of zo gezegd en alles' komt van Gentenaar Eric De Volder. De eerste monoloog werd geselecteerd voor het prestigieuze 'Teaterfestival 1997', de tweede werd bij de Nederlandse premièrre in mei van dit jaar erg lovend onthaald.

Wat is dat toch met die monologen? De be-

kroning van de dubbelmonoloog 'Twee Stemmen' op het recentste 'Teaterfestival' was niet meer dan een bevestiging van een tendens die de podiumkunst vandaag tekent. In Leuven kon je de voorbije weken genieten van Stan's 'Oude Meesters' (met Damiaan De Schrijver) en van 'Maura' van Dimitri Leue. Vorige week stond 'Tityrus' met Lucas Vandervorst op het program en deze week is er ook nog 'De Keizer van het Verlies' (zie elders op dit blad).

Eén sluitende verklaring is er voor de monologenhuusse niet te geven. Op de achtergrond telt zeker het financiële aspect mee. Voor een solostuk heb je maar één akteur nodig, en meestal wordt ook de ensenering sober gehouden. Monologen zijn goedkoop, en dat maakt hen aantrekkelijk voor zowel producerende teatergezelschappen als voor organiserende kunstencentra. Maatschappijkritici zullen wellicht ook de groeiende individualisering als verklaring aandragen. Dat kan enkel ten dele kloppen;

individualisering kun je immers bezwaarlijk een 'trend' noemen. Wel is het zo dat er in het theaterlandschap versnippering heerst. Grote teatergezelschappen zijn zelden nog vaste ensembles die hun regisseurs en acteurs met eksklusiviteitskontrakten aan zich binden. Dat biedt ruimte aan kleinere projecten die ontstaan uit de 'goesting om iets te doen' van één of enkele individuen. Een derde verklaring ligt mogelijk in de stand van zaken in de podiumkunsten. Een monoloog biedt een zuiver toneel: een akteur gaat de confrontatie aan met een publiek met als enige wapens zijn tekst en zijn lichaam. Een dergelijk naakt theater kan een sensuur zijn, een scharnierpunt vanwaaruit weer nieuwe experimenten vertrekken.

Naakt theater is alleszins wat Hollandia-akteur Bert Luppens toont in zijn twee monologen. In 'Kingcorn' krijg je het ware verhaal te horen van Bram die als laatste arbeider werkzaam is gebleven in de inmiddels gesloten Leidse Meelfabriek. Bij de

sluiting bleef hij in zijn eentje achter als toeschouwer in een gebouw waar niemand nog raad mee wist. In Bram's levensverhaal zit de tragiek niet zozeer gevat in grote gebeurtenissen maar eerder in de leegheid. Luppens maakt de dubbelzinnigheid van zijn personage erg tastbaar. Het plezier dat Bram zo gezegd heeft beleefd aan zijn achtenveertig dienstjaren botst met de aarzelingen en stiltes in de taal van de akteur. 'Kingcorn' is een eerlijke ode geworden aan het uitstervende ras van de arbeider die zijn leven heeft gestoken in zijn werk en daar weinig voor heeft teruggekregen. Met deze voorstelling wordt een nieuw 'Monument voor de Arbeid' geschapen, maar dan wel één waarbij het vooruitgangsoptimisme van weleer hoogstens nog blijft nazinderen als een wrange echo in een lege montagehal.

In 'De Hartstreek' is niet de arbeid de motor van de menselijke tragiek, maar wel het universele verlangen naar de Heimata. Die bakermat ligt in de 'Euregio', de thuisbasis van het producerende Maastrichtse kunstencentrum 'Het Kruis van Boergondie'. 'De Hartstreek' is de tweede zogenaamde Euregionale productie van Het Kruis. Auteur Kamiel Vanhole, die de streek in kwestie niet echt kende en ook niet meteen gewend is voor theater te schrijven, zag in 'De Hartstreek' een mogelijkheid om twee van zijn literaire passies te verstrengelen. De eerste is de liefde voor het landschap, de tweede een postmodern nationalisme: Vanhole wordt gerekend tot de 'Nieuwe Belgen', samen met ondermeer Koen Peeters, met wie hij onlangs 'Bellevue/Schoonzicht' schreef.

Het resultaat werd een tekst die meer poëtisch dan teatraal is. Jammer genoeg blinkt de invulling ervan niet altijd uit in originaliteit. De literatuur staat bol van teksten over het verlangen naar een landschap als metafoor voor een verloren liefde en vice versa, gekoppeld aan een nostalgische aaneenschakeling van jeugderinneringen. De grens tussen episch theater en voordracht is dun, en Luppens en regisseuse Huygen blijven niet altijd aan de goeie kant van de lijn. Toch blijft het stuk overeind door de lokatiegerichte ensenering, de subtiele inbreng van de muziek en het toch wel weer knappe spel van Luppens.

'Kingcorn'/'De Hartstreek': twee monologen over totaal verschillende onderwerpen die toch over hetzelfde lijken te gaan. "Landschappen hebben een enorme invloed op het wezen dat je bent. In deze tijd veranderen ze erg snel. Ze verdwijnen zelfs. Ik vind dat een probleem. Daarom wil ik bij het landschap stilstaan", zei Floor Huygen over 'De Hartstreek'. Vervang 'land-schap' door 'arbeid' en je komt als vanzelf uit bij 'Kingcorn'.

Lien Bielen

Bart Eeckhout

Data en info lees je in de agenda.

Data en info vind je in de agenda.

Stuk van Jan Fabre wordt werkelijkheid

De keizer is clown en de clown is keizer

et ontbreekt Jan Fabre de laatste weken niet aan belangstelling, integendeel. Eerst krijgt hij van wakkere dierenvrienden op zijn donder omdat hij een echte uil blootstelt aan het licht en het lawaai op de bühne, en nu zou hij voor 'De Keizer van het Verlies' gejat hebben uit teksten van Leonard Nolens. Deze week komt de 'Keizer' naar Leuven. Het zal allicht niet leuk zijn plots op deze manier het nieuws te halen, met in het achterhoofd de wetenschap dat zijn voorstelling op zich dat nooit had kunnen waarmaken. De voorstelling zelf verdient nochtans meer aandacht dan ze tot nu heeft gekregen.

In een recent artikel in De Morgen pleit Stefan Hertmans voor een beetje gezond verstand. "Kan het mij iets schelen dat die twintig of wat zinnen uit het werk van Leonard Nolens in het hoofd van Jan Fabre zouden hebben gespeeld, tussen zijn notities zouden zijn geraakt, in zijn werk zouden zijn terechtgekomen - een werk met een heel eigen wereld, een heel eigen

tempo, een eigen visie, een onmiskenbare, oorspronkelijke Fabre-visie zoals we die uit zijn ander werk kennen? Staat of valt de kunstenaar Fabre met die twintig zinnen? Nee. Het spijt me voor de mensen die bloed willen zien, maar het kan me geen barst schelen. Ik vind het geen interessante kwestie."

Zowat alles wat Fabre doet, is op zijn minst wel interessant. Zo ook zijn nieuwste stuk 'De keizer van het verlies', dat hijzelf betiteld als zijn meest persoonlijke stuk. Het is bijna tiperend voor Fabre dat hij niet met dit stuk wordt beschuldigd van plagiaat. In het stuk zien we in de eerste plaats Dirk Roofthoof, en die heeft niet eens tekst nodig om je twee uur in zijn richting te laten kijken. Hij hoeft maar de ogen op te slaan en hij creëert een aura om jaloers op te zijn. Bovendien worden hier alle registers opengetrokken. Er wordt gedanst, gezongen en de clown uitgehangen. De keizer is clown en de clown is keizer. De clown is hooghartig en de keizer huil, lacht en grapt alom. Beiden vragen zich af wat ze daar staan te zijn, wie ze zijn en waarom. Beiden vragen zich af of er toch niet iets meer moet zijn geweest en beginnen daarom opnieuw, op-

nieuw om het nog beter niet te weten.

In de zoektocht naar het onbereikbare slagen en mislukken ze tegelijkertijd. Er wordt melig over gedaan, maar melig zoals het mag en zoals Fabre en Roofthoof het kunnen. De clown draagt in de voorstelling zijn hart in een zakje buiten het lichaam, eet daar af en toe een stukje van op, want, zo wordt in de voorstelling gezegd: wie zijn hart vandaag op de juiste plaats draagt, kan helaas geen geschiedenis schrijven. Op het randje, toch weer om te lachen of diep over na te denken. Jan Fabre dwingt je tot kijken en reflectie. Met het aftasten van zijn persoonlijke grenzen verlegt hij tevens deze van het theater, van zijn acteurs en van zijn publiek. En de tekst? Zelf zegt Roofthoof: "De tekst van Fabre van buiten leren, dat was een avontuur. Dat gaat zo diep, een onwaarschijnlijk intense ervaring was dat." De tekst biedt Fabre-teater zoals te verwachten en te voorzien was: soms mooi, soms prachtig, soms verwardend, soms bijna overbodig, maar nergens storend, nergens uit de toon vallend en altijd interessant.

Lien Bielen

Bart Eeckhout

Data en info lees je in de agenda.

Data en info vind je in de agenda.

Verdomd handig die bus 2 van De Lijn

Vlot met bus 2 door de Leuvense binnenstad en naar de Campus te Heverlee

Met bus 2 om de 7 minuten door de Leuvense binnenstad tijdens de spits
(tijdens de daluren om de 15 minuten)

De ganse dag - minstens - om de 30 minuten van en naar de Campus van Heverlee
via de Bondgenotenlaan - de Grote Markt - de Naamsestraat en de Naamsesteenweg

Tijdens de week
doortochten aan het **Fochplein spitsuren op het uur 07 - 15 - 37 - 45**
daluren op het uur 07 - 37
de terugritten van de **Campus spitsuren op het uur 05 - 13 - 35 - 43**
daluren op het uur 05 - 35

INFO: (02)526 28 28

Mijn thuis is waar mijn popgroep staat

Menig Leuvense student brengt meer uren door in zijn fakulteitsbar dan op zijn kot. Het voordeel van de fakbar is dat je er goedkoop drank kan krijgen en er altijd wel iemand van je eigen richting ontmoet. Toch worden fakbars vaak in een slecht daglicht geplaatst: de muziek is er middelmatig, de bar wordt gedomineerd door een gesloten kliekje of het ontbreekt er gewoon aan sfeer.

Kultuurraad besloot dit vooroordeel de wereld uit te helpen. In een initiatief om haar werking dichtbij de kringen te brengen, zette zij, samen met kringmedewerkers, een heuse fakbar-muziekrally op touw. Op twaalf verschillende plaatsen kan je woensdag, onder het drinken van een goedkope pint, genieten van maar liefst zestien gratis concerten, verdeeld over vier blokken.

Het vat wordt aangesloten om 21.00 u. Naargelang uw eigen voorkeur, kunt u uw eerste pint nuttigen op vier verschillende lokaties. Ten eerste is er het duistere pre-fakbar Ravage, vaste stek van Moeder Meense en andere Melrose Place-kijkers, waar Bios u vergast op een akoestisch solo-optreden van ex-Metal Molybdenist Pascal Deweze. Dit wordt ongetwijfeld een melodieuze en vooral mooi concert. Voelt u er echter meer voor u in literaire kringen op te houden, dan staat het geestrijke drankje eerder op u te wachten in fakbar L&W, alwaar zelfs de naam van de groep Decamerone cultureel verantwoord is. U kunt hier uw muzikale dorst lessen aan melodieuze neopop, die naar verluidt bijzonder goed in de oren klinkt.

Bierkapelle

Dacht u echter dat Decamerone iets met fotografie te maken had, dan is PLD Bierkapelle beslist meer uw gading. Begeef u met aarden bierkruik in de hand naar de Gnorl (LBK) en geniet er van de Beierse muziek, gebracht door studenten van het Lemmensinstituut. Als laatste van dit eerste uur muziekrally kunt u alsnog uw keuze laten vallen op het groepje Del Valentinos, aan het werk in het Politika-koffie. Hun muziek zweeft tussen garagerock en trash. Deze groep heeft met zijn totaal geschifte optredens reeds een legendarische reputatie opgebouwd in het rockabilly wereldje.

Tien uur is zowat 'prime time' van deze muziekrally. U kunt dan zaggewijs maar liefst langst zeven verschillende concerten passeren. Om te beginnen is er het Plectrum, fakbar van Geografie, waar Dirty Laundry te zien is. Een helikopterploot, een student, een loodgieter, een barman en een manager hangen er hun vuile was buiten door middel van eigen nummers en covers. Is dit bonte gezelschap niet konform uw muzieknormen, en houdt u meer van het geluid van een symfonische rockgroep, dan kunt u beter een pint nuttigen in de vijf minuten verderop gelegen Kaffaer. Het departement Pedagogie programmeert er Bitter Moon, een groep uit het Waasland. Deze klassiek geschoolde jongens brengen op en top rock. Een beloftevolle groep en kandidaat voor Humo's Rock Rally.

Als u dan toch besloten hebt voor het bekendere werk te kiezen, dan loont het

zeker de moeite een kijkje te nemen in Tir'na'nog, de thuishaven van Kriminologie. Daar is namelijk Nagorno Karabach, een Leuvense kollektief met een ijzersterke live-reputatie aan het werk te zien. Zij kreëren met hun nummers een harmonieuze en melodieuze geluidsmuur. Eerder waren zij al te zien op Bullrock en Marktrock. Bovendien hebben zij reeds een debuut-cd op hun naam staan. In het Elixir, stamkroeg van de ingenieurs, kunt u uw oren zalven met het scherpe geluid van Fatty Ointment.

Als dat u allemaal niet geschikt lijkt, moet u het eindej stappen naar de Doc's Bar. Medica koos voor Fence, een groep die beslist niet onbekend is in het Leuvense fakbarcircuit. Zij leverden al twee demo's af en staan garant voor een stevige en sfeervolle muzikale avond. Ondertussen geven ook Politika, de Gnorl en de Ravage het niet op. Als u niet genoeg kon krijgen van het stomende konsert van Del Valentinos, kunt u alles nog eens opnieuw beleven. De Ravage daarentegen heeft tegen die tijd zijn

akoestische solo-optreden ingeruild voor het West-Vlaamse gezelschap Syrius, een groep die zowel eigen nummers als klassieke covers brengt. Landbouwkring besloot om naast de hoempapa heimatmuziek van de PLD Bierkapelle ook het 'betere' werk te programmeren. Kelt mag het podium betreden met een kruisbestuiving tussen kleinkunst en dEUS, door hetzelfde omschreven als 'acoustic rock'. Zanger Ward werd vorig jaar overigens finalist van Limbomania.

Schuimend

Om elf uur wordt het maken van een keuze weer wat draaglijker. Maar geen nood, de pintjes worden nog steeds overvloedig getapt op vier verschillende plaatsen. De plaats waar dit bovenal het geval is, is Den Dulci. Ekonomika's fakbar koos voor een aanstekelijk folkoptreden van Los Cabrios. De nummers worden, hoe kan het ook anders, in het plaatselijke dialect van de groep gebracht. Los Cabrios brengt daarnaast ook bekende covers van onder meer

The Pogues met de braspertij-hymne 'Fiesta' als hoogtepunt van deze orgie. L&W laat ditmaal Het Experimenteel Kollektief Variété aan het werk zien. In de Shrink, thuis voor vele psychologen in spe, vloeit het schuimende vocht onder de muziek van Deadly Serious. Deze vier gasten uit Leuven waren vorig jaar reeds te zien op Humo's Rock Rally. Het Plectrum tenslotte heeft zijn bont gezelschap tegen die tijd gewisseld voor een melodieuze rockgroep, Painted Wood genaamd.

Wie er dan nog niet genoeg van heeft, kan ten slotte terecht in de Wina-bar, waar om middernacht het startschot gegeven wordt voor het laatste optreden van deze avond: Orange Pecco. Deze groep, bezet door drum, cello, hoort-metaalperkussie, bas, zang en gitaar, is althans een nieuwkomer in de Leuvense muziekcene. Orange Pecco brengt gitaarmuziek met een randje en vormt alleszins een waardige finale van deze eerste Fakbar-muziekrally.

Katrien Darras

Woensdag, 26 november

21.00 u:

Pascal Deweze, De Ravage (Bios) (Tiensestraat 90)
Decamerone, Fakbar L&W (Blijde Inkomstraat 21)
PLD Bierkapelle, De Gnorl (LBK) (Waversebaan 71)
Del Valentinos, Politika Kaffee (Tijensestraat 55)

22.00 u:

Bitter Moon, De Kaffaer (Pedagogie) (Parkstraat 111)
Syrius, De Ravage (Bios), (Tiensestraat 90)
Fatty Ointment, Elixir (VTK) (Jervuursevest 60)
Nagorno Karabach, Tir na'nog (Crimen) (Ladeuzeplein 31)
Fence, Doe's bar (Medica) (Brusselselaar 246)
Kelt, De Gnorl (LBK) (Waversebaan 71)
Dirty Laundry, t Plectrum (Mercator) (Naamsestraat 46)

23.00 u:

Del Valentinos, Politika Kaffee (Tiensestraat 55)
Los Cabrios, Den Dulci (Ekonomika) (Dekenstraat 4)
Deadly Serious, De Shrink (Psychologie) (Parijsstraat 40)
Het experimenteel collectief Variété, Fakbar L&W (Blijde Inkomstraat 21)
Painted Wood, t Plectrum (Mercator), (Naamsestraat 46)

24.00 u:

Orange Pecco, Wina-bar (Wina) (Onder Alma III Groenveldlaan, Heverlee)

(foto Isabel Ponsset)

Eerste fakbarmuziekrally

Konsert van Aka Moon in Stuc

De held en de Cerberus in het muzikale labirint

Moederdag treedt het Belgische jazzensemble Aka Moon aan in de Stuczaal, tezamen met twee Indische drummers. De avond belooft een van de hoogpunten van het eksotismeprogramma te worden.

De fascinatie voor eksotisme is de laatste tijd gemeengoed in de muziekwereld. Wereldmuziek is in, maar in nagenoeg elk genre kent men zijn aardrijkskunde, zo ook in de jazz. Bijzondere interesse voor Indische muziek kwam in de jaren zestig vanwege The Beatles, waarna deze muziek tot op vandaag een rage is. De omgang met deze

efemere, transendent aandoende muziek is binnen een westerse kontekst echter gezins evident. Indische muziek heeft een ritueel bepaalde structuur die ver afstaat van ons denken over harmonie en ritme. Uit dit verband gerukt kan ze verworden tot een kitscherig decor bij westerse muzikale uitspattingen. Gelukkig kan het ook anders.

Monster

Aka Moon neemt etnische motieven als uitgangspunt voor nieuwe composities en improvisaties. Er vindt weliswaar een transpositie naar een westerse kontekst plaats, maar verder is de omgang met het basismateriaal er een van authenticiteit. Dit wil zeggen dat er achteraf ook een terugkoppeling kan gebeuren, bijvoorbeeld terug samenspelen met Indische muzikanten. In het huidige project is dat met twee drummers. De ene, Chander Sardjoe, voelt zich reeds kiplekker achter het welbekende drumstel. Zo speelde hij meermalen met de New Yorkse saksophonist Steve Coleman, aanstoker van eklektische grootstad-funk. Nummer twee, Umayapuram K. Sivaraman houdt het bij de mridangam, een Indisch perkussie-instrument dat langs beide

zijden met een vel bespannen is, als twee tabla's in een.

Hoe gaat Aka Moon te werk? Korte motiefjes worden verweven tot een compositie waarna deze al improviserend onderzocht wordt door de muzikanten. Ze creëren tal van melodische en ritmische variaties op het basismateriaal. Zo ontstaan er voortdurend ruimten waar nieuwe improvisaties kunnen ontstaan. De muzikanten schrikken er bovendien niet voor terug hun eigen composities grondig door elkaar te schudden, ter plekke te remixen. Het resultaat is kaleidoskopisch, een soort kontrapunt waar compositie en improvisatie elkaar aanvullen.

Drummer Stéphane Galland en bassist Michel Hatzigeorgiou vormen al jarenlang een vast duo. Ze dagen elkaar voortdurend uit in complexe polyritmische spelletjes en tempowisselingen. Ondanks de eksuberante uitspattingen haken ze toch steeds erin in elkaar in een permanente tuimeling, al rollend en botsend, noem het gerust live drum & bass. Gekombineerd met het nerveuze Indische slagwerk, wordt er een gelaagd ritmisch complex uitgebouwd. Altsaksophonist Fabrizio Cassol mag zich als een listige held doorheen dit labirint laveren, steeds de obstakels ontwijkend die hem in hoog tempo voor de voeten geslingerd worden, intussen meerkoppige monsters bestrijdend. Er ontstaan steeds grotere kluwens, maar het geheel blijft steeds weer erg melodisch en funky klinken. De muziek van Aka Moon is heerlijk ekstravert en bovenal vol grandeur. De muzikale zoektocht en het teatrale vertoon maken van het ensemble een live band bij uitstek.

Jeroen Peeters

15

DE RECTOR

jaar

oude markt 4
3000 Leuven

where a stranger becomes a friend

'Pierrot le Fou' is maar een film

Elkelijks worden klassiekers van het witte doek geprojecteerd in het Vlaams Filmmuseum. Met 'Pierrot le Fou' van de Franse sineast Godard zet het Leuvense museum echter dé parel van de Franse Cinéma op haar programma. Deze inspiratiebron voor regisseurs als Quentin Tarantino is legendarisch onder filmkenners. Kortom een mijlpaal in de filmgeschiedenis die ver buiten de grenzen van Frankrijk staat.

Jean-Paul Belmondo is te lui om te werken, maar hoeft dit gelukkig ook niet te doen, want hij is getrouwd met een rijke Italiaanse. Deze begint hem echter stilaan de keel uit te hangen, en na afloop van een mondaine maar saai receptie bij zijn schoonouders gaat hij er met babysit Anna Karina vandoor. Hij slaapt die nacht in haar appartement, en stelt 's morgens vast dat zijn

nieuwe vriendin in allerlei dubieuze zaken betrokken is. Het duo besluit Parijs te ontvluchten en naar het zuiden te rijden. Onderweg overvallen ze een benzinstation en stelen ze een auto, zodat ze ook nog eens door de politie achterna gezeten worden.

Een 'Bonnie & Clyde'-achtig verhaal dus, met een knipoog naar de Amerikaanse misdaadfilms uit de jaren veertig en vijftig. Maar het ging Godard zoals gewoonlijk in de eerste plaats niet echt om het verhaal. Pierrot le Fou werd gedraaid zonder skript, en de film bevat eigenlijk geen echte plot. Het is een bonte, speelse mengeling van vanalles en nog wat. Godard toont ons schilderijen en stripverhalen, hij onderbreekt het (toch al erg dunne) verhaal voor een liedje of een cabaret-achtige act. Tipisch zijn ook de vele aforismen — 'Les hommes seuls parlent toujours trop' — en het belang van de klankband: film is voor Godard een audio-visueel gebeuren.

Geïmproviseerd

Godard kan het af en toe ook niet laten de kijker eraan te herinneren dat het allemaal maar film is. Hij kijkt de ballon als het ware door, en belet de kijker zich te sterk met de personages te identificeren. Hij schept een zekere afstand, Jean-Paul Belmondo of Anna Karina richten zich een paar keer rechtstreeks tot het publiek, en sommige figuren stellen zich expliciet voor: hoe ze heten, waar ze geboren zijn en welk beroep ze momenteel uitoefenen (figurant de cinéma).

Pierrot le Fou bevat een hommage aan de onlangs overleden, flamboyante, Amerikaanse film-noir en B-film cultregisseur Samuel Fuller (iemand waarvan men beweert dat hij op de set niet "action" riep, maar wel met een pistool schoot). Terwijl Jean-Paul Belmondo zich in het begin van de film op die receptie loopt te vervelen, komt hij Sam Fuller tegen en vraagt hem naar de definitie van het begrip 'film'. Het geïmproviseerde antwoord van Fuller ("film is like a battleground") en de manier waarop hij dit brengt, met een zwaar Amerikaans accent en een dikke sigaar in de mond, passen perfect in de film. Het vele blauw, geel en rood dat Godard gebruikt, is trouwens wellicht ook een verwijzing naar de films van Fuller.

Monument

Pierrot le Fou is een speelse, meeslepde, grappige en soms ook erg lirische film. Kortom: een film die van de eerste tot de laatste seconde blijft boeien. Het is een film die bij filmfiefhebbers een legendarische reputatie heeft, het soort film dat sommige mensen ertoe aanzet zich in filmgeschiedenis te willen verdiepen, en anderen zelfs om sineast te worden. Godard heeft een hele generatie regisseurs beïnvloed. Onze Belgische Chantal Akerman kreeg naar eigen zeggen haar roeping toen ze voor het eerst Pierrot le Fou zag en ook Amerikaanse regisseurs zoals Hal Hartley of Quentin Tarantino zijn schatplichtig aan Godard. Hartley gebruikt in zijn films trouwens ook een overmaat aan blauw, geel en rood, als hommage aan "Uncle Jean." Jean-Luc Godard is een geniaal regisseur. Een paar jaar geleden ontving hij trouwens voor zijn vernieuwing van de filmtaal de Adornoprijs, een belangrijke Duitse filosofische onderscheiding.

Georges Delerue schreef schitterende

muziek voor Pierrot le Fou. De beelden zijn van Raoul Coutard, een cameraman waar

Godard vaak mee samengewerkt heeft en die tot de absolute top behoort. Niet zo maar een film dus, maar een heus filmmonument dat je zeker moet ontdekken.

Peter Kravanja

Pierrot le Fou (Jean-Luc Godard, 1965). Maandag 1 december, Vlaams Filmmuseum, Vandenkerkestraat 30, 20.40 u. Inkom: 100 frank.

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 10
24 november 1997

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredactie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redactie: Benny Debruyne, Hans Declercq, Martijn Graumans, Joost Helsens

Doka: Dirk Bernard, Jimmy Debruyne, Jeroen Lissens, Johan Neyens, Isabel Pousset, Ivan Put, Elena Schutjes, Maarten Timmermans

Medewerkers: Lien Bielen, Katrien Darras, Bart De Schrijver, Kurt Doms, Stefan Huber, Thierry Laenen, Hans Neefs, Sofie Overstijns, Jeroen Peeters
Layout en vormgeving: Dirk Bernard, Ann Bries, Bert Cornillie, Kristof Daniels, Katrien Darras, Benny Debruyne, Filip De Keukeleere, Bart De Schrijver, Bart Eeckhout, Dietger Geeraert, Raf Gerits, Martijn Graumans, Ellen Gysels, Joost Helsens, Stefan Huber, Joris Janssens, Jeroen Lissens, Tom Michielsens, Ewoud Monballiu, Sofie Overstijns, Ivan Put, Maarten Timmermans, Hans Vandenaabeele, Eva Wittoox
DTP: Filip De Keukeleere, Ewoud Monballiu, Hans Vandenaabeele, Eva Wittoox

Spelling: Filip De Keukeleere, Martijn Graumans, Bart Eeckhout
Vijfsterrenkoks: Ann Bries, Ewoud Monballiu

Eindredactie: Stefan Huber en Tom Michielsens

Internet-Veto:
http://www.veto.student.kuleuven.ac.be
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

JO MEUWISSEN
Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR EN CD'S
met of zonder D.J.
KARAOKE (1.500 titels)
016/201.301

kruiswoord

Horizontaal —
1 Knaagdier —
Roofvogel 2 Toestand van bedwelmig — Ingedikt vruchtensap
3 Boot — Opperflaktmaat —
Voorzetsel 4 Reeds —
Voorstellingsbeeld 5 Voortdurend over iets zeuren — Zoogdier 6 Zangnoot —
Hefdig branden 7 Zangvogel —
Voorzetsel 8 Loofboom — Loot —
Meisjesnaam
9 Spoorwegberm — Overweldig slaatje met winkeltjes en werkplaatsen 10 Godin van de twist —
Gemeente in West-Vlaanderen.

Vertikaal —
1 Verplaatsbare winkel — Voortdurende vijandschap 2 Lichaamsdeel —
Plaag 3 Lichaamsdeel — Filmvormende stof met hoge glans — Oosterse afstandsmaat
4 Vaste stof — Pers. vnv. — Sprookjesfiguur 5 Nederlands eiland 6 Projektief 7 Dreigend, onheilspellend — Zoogdier — Muzieknoot 8 Hoewel — Vrouwelijk dier — Strafwerktuig
9 Europeaan — Door ouderdom afgetakeld 10 Keurig, fijngevoelig — Onbedekt.

Door Filip De Keukeleere

CITISTUDENT PACK

STUDENT, GUN JEZELF DE BESTE KAARTEN EN VOEL JE THUIS... OVERAL TER WERELD.

Je bent student, je hebt een eigen kijk op de wereld en je wil waar voor je geld. Je vindt dat het tijd wordt voor een bank die werkelijk biedt waar je recht op hebt, je laat je niet verleiden door een kleurige sportas of cybersoetstand, maar je eist keiharde feiten. Het Citistudent Pack maakt feiten pas echt hard. Je eigen leefwereld gaat voor je open met deze 2 gratis kaarten:

Citiscard en Citibank Visa.

SPECIAAL VOOR JOU HEeft CITIBANK DIT ONWEErSTANBAAR GRATIS AANBOD:

- Je eigen Citibank VISA-kaart met een kredietopening van 30.000 BF*
- En met je eigen Citistudent Rekening ook je eigen Citicard*
- Daarmee haal je cash af bij elke Bancontact / Mister Cash-automaat om de hoek.
- Maar ook in de rest van de wereld bij de vele andere geldautomaten zoals MasterCard / Citicard (ca. 150.000 automatische toelaten in 43 landen), Servirex (ca. 4.000 automaten in Spanje) en NYCE (USA).
- Een kredietopening van maar liefst 10.000 BF (of meer mits bijkomende voorwaarden)*
- Eincheques.
- Dagrekening.
- 2% zinst die je iedere maand wordt uitgekeerd**
- Maandelijks een gratis reisinformatiepakket
- Gepersonaliseerd telefoonbankieren met CitPhone op het nummer:

02/626 50 50

- Home Banking met je PC vanuit je luis zetel.
- Geen beheerskosten en transactiekosten.
- 24/24 uur, alle dagen van de week.
- Overal ter wereld en in je eigen taal.

Bij Citibank krijg je wel een volwassen service, vanaf de allereerste dag. En voorwaarden die je een rijker studentenleven bezorgen. Gun daarom jezelf de beste kaarten en... haal als de bliksem, je eigen Citistudent Pack in je dichtstbijzijnde Citibank-agentschap.

CitiStudent Pack
CITIBANK
Bondgenotenlaan 46/48
3000 Leuven

*Oefke voorbehoud van aanvaarding
**Totaal op 01.10.97

CITIBANK
THE CITI NEVER SLEEPS

zoekertjes

√ Adelheid. Lees eens uw email. Stijn
 √ Kim, beter laat dan nooit: Gelukkig Kerstfeest! De man van staal.
 √ Lieveke, ondanks het feit dat ge valt op enerzijds mannen met lange blonde haren en anderzijds mannen die Dimitri heten, zijt ge een fantastische meid. Mosj.
 √ A Clione quæritur novus aedilis ludorum novusque præfectus anni secundi studiorum classicorum propter migrationem Gullielmi et Johannis in Bataviam pactionis ad cohabitandum causa.
 √ Aaaaaaiaa! Tarzan says: to all Janes, cheetahs and tembos outside; everybody is welcome in Parkstreet 204!
 √ Het GroentenBevrijdingsFront, Het TuinkaboutervrijdingsFront en Het VogelverschrikkersBevrijdingsFront roepen al hun aanhangers op om alle Groenten, Tuinkabouters en Vogelverschrikkers te bevrijden uit de tuin van Tobback.
 √ Bart D.G. en An V.C.: ongewenste intimiteiten.
 √ Aaaaaaiaa! Tarzan zoekt goed spoor en diwars spoor (met dank aan de NMBS).
 √ 't Is klein! 't Is Dany! Het winkelt met zijn mamiem!
 √ Iedereen, die zot is van megaboezems, wordt vriendelijk verzocht op donderdag 27 november om 22u in API aanwezig te zijn.
 √ Homo sapiens sapiens deluxe magnificus. We want more!
 √ Aaaaaaiaa! Tarzan still no Jane; time run out.
 √ 90-60-90. Everything Tarzan needs.
 √ Tom en Nele: onbekende intimiteiten.
 √ Les Baudouins Morts rule!
 √ Aaaaaaiaa! Wonen en Yves support Tarzan in his quest for love.

√ Bjorn en Ingeborg: onbestaande intimiteiten.
 √ Steunkomitee 'Help Tarzan' zoekt onbekende medestanders van het dwarse spoor. Binnenkomen in groepjes van vier. Vraag naar Cheetah in Parkstraat 129.
 √ Liefde, haat en sadisme in API op donderdag 27 november om 20u.
 √ Amnesty International Leuven zoekt poëten en andere kunstenaars voor haar cultuuravond (10 december) tijdens de vierdaagse. Het is de bedoeling dat de werken te maken hebben met mensenrechten. Adressen en suggesties kunnen gedropt worden op het VRG-sekretariaat.
 √ Allemaal goed, die Red Bull; maar nu zit onze Tarzan wel zonder Jané.
 √ Dany en Veronique, kleine intimiteiten.
 √ Les Baudouins Morts rule!
 √ Nest ratten te koop (zolang de voorraad strekt). Het zijn echte schatjes. Brabantconnestraat 115, Leuven.
 √ Het is de gemakkelijkste, maar ook meest

laffe uitweg voor je problemen.
 √ LBK-schachtinnetje van op de metalroof; adres bij de SORA te verkrijgen als je me beschrijft.
 √ Aan alle boerenkotters: laat jullie 1e kansters de VETO lezen. En vooral de zoekertjes.
 √ The meat of donkeys is not recommended. It is strictly forbidden if the animal was sodomised while alive by a man.— Ayatollah Khomeini.
 √ Ik voelde me zeer bedreefd toen ik je des nachts door de eenzame straten zag zwalpen.
 √ Gilbert, als je dit leest: stop met drinken!
 √ Misschien kom ik nog wel eens langs.
 √ Les Baudouins Morts rule!
 √ Rikketiketik, wie ben e kik, is er iemand die al weet, hoe ik EET.
 √ Kristien Van Dooren weet hoe ik HEET.
 √ Volgens Annemie L. is er te weinig volk op het onthaal van 't Stuc, dus gelieve massaal een babbeltje te plegen, dan veeveelt ze zich niet.
 √ Schuppers gevraagd. Zand en beelden worden geleverd. woensdag, MSI 00.14 om 20 uur.
 √ Gezocht: offers voor Ex Oriente Lux-kas, meer info bij Dr. Coenen, Erasmushuis, 7de verdieping
 √ Namens Annemie L., Isabel P. en Sofie O.;

dank u Moos voor de tiramisu.
 √ Robin Hood gesignaleerd op Battlefield-tour in Ieper?!
 √ X werkt niet meer in de ACCO, maar wel bij de staatsveiligheid!
 √ Rosemarie Donck, schoon meisje, vergeet voor 1 avondje al uw karakters en concentreer U alleen op dat van mij, terwijl we samen een Canada Dry'ke drinken? (in den Appel?, werkt ge daar eigenlijk nog?) A.K.
 √ Sofie O. in de les van Middeleeuwse Letterkunde: 'De ramen staan terug open!'.
 √ Op maandag 8 december organiseren homojongeren Het Goede Spoor een info-avond over relaties. Afspraak om 20u aan UP, Jan Stasstraat 2. Meer info in gesloten, neutrale omslag via PB 113, 3000 Leuven-3, 016/20.06.06.

WIE VAN DE DRIE??

Tiensstraat 118 Tel: 23.70.30 Ma.-Do. 9 - 22u. Vr. 9 - 20u. Zat. 10 - 17u.	Tiensstraat 88 Tel: 23.70.02 Ma.-Vr. 9 - 19u.	Naamsstraat 115 Tel: 23.70.03 Ma.-Vr. 9 - 19u. Zat. 10 - 17u.
---	--	---

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

Motor- en autorijdschool ERASMUS

- Theorie
- Praktijk
 - bromfiets (A3)
 - motorfiets (A1/A2)
 - personenwagens (ook automaat) (B)
 - vrachtwagen (C)
 - autobus (D)
 - trekker met oplijger (CE)
 - eigen oefenterrein
- Opleiding 17-jarigen
- Specialist defensief autorijden

(advertentie)

(016) 22 24 85
 Bondgenotenlaan 123 - LEUVEN
 (016) 25 79 62
 Dieststeenweg 56 - KESSEL-LO

agenda & ad valvas

DINSDAG

19.00 u **LEZING** 'Diplomatie', in De Valk, org. KK Plaatsingshulp KU Leuven.
 20.00 u **FILM** 'Carmen Miranda. Bananas is my business' van Helena Solberg, in Stuzaal, toeg. 100/200, org. Stuc.
 20.30 u **TEATER** 'Kingcorn of zozeged en alles/ De Hartstreek': twee monologen van Bert Luppès in een regie van Floor Huygen., in Arenberginstituut (Naamsstraat 96), toeg. 350/450/500, org. Stuc/ KC Leuven.
 22.30 u **FILM** 'That night in Rio' van Irving Cummings, in Stuzaal, toeg. 100/200, org. Stuc.

WOENSDAG

13.00 u **LEZING** 'Uur Cultuur: Literatuurnamiddag met Monika van Paemel, in MSI 03.18, toeg. gratis, org. Kultuurkommissie KU Leuven.
 20.00 u **DEBAT** 'Demokratie in de 21e eeuw met deelname van J. Geysels (Agalev), P. Ceysens (VLD) en B. Tobback (SP). Moderator: B. Brinckman (De Morgen). in MTC 00.15 (kleine aula), toeg. gratis, org. Jong Agalev Leuven.
 20.00 u **DEBAT** 'Diskussie-avond over Anderlecht. Met getuigen, moeders, migranten en advocaten., in MSI 00.08, toeg. gratis, org. MLB.
 20.00 u **FILM** 'The Secret Cinema: 'Exotica Music Films', in Stuzaal, toeg. 100/200, org. Stuc.
 20.00 u **KABARET** 'Urbanus: 'Hiep hiep rahoe', in Stadsschouwburg, org. KC Leuven.
 20.30 u **TEATER** 'Kingcorn of zozeged en alles/ De Hartstreek': twee monologen van Bert Luppès in een regie van Floor Huygen., in Arenberginstituut (Naamsstraat 96), toeg. 350/450/500, org. Stuc/ KC Leuven.
 21.00 u **KONSERT** 'Fakbarrally: alternatieve muzikale kroegentocht langsheen de Leuvense fakbars, met optredens van o.a. Nagorno Karabach en Orange Pecco (zie artikel in Veto), in Leuvense fakbars, toeg. gratis, org. Kultuurraad.

DONDERDAG

20.00 u **SPORT** 'Muurklimmen, in zaal Hungaria (verzamenen aan UP, Jan Stasstraat 2), org. De Roze Drempeel.

20.30 u **KONSERT** 'Gitaarrecital Jan Wouters: 'Suites in contrast', in KC Oratorienhof (Mechelsestraat 111), toeg. 250/300, org. KC Oratorienhof.
 20.30 u **KONSERT** 'Jazz: 'Aka Moon' (zie artikel in deze Veto), in Stuzaal, toeg. 100/200, org. Stuc.
 20.30 u **TEATER** 'Kingcorn of zozeged en alles/ De Hartstreek': twee monologen van Bert Luppès in een regie van Floor Huygen., in Arenberginstituut (Naamsstraat 96), toeg. 350/450/500, org. Stuc/ KC Leuven.
 21.00 u **CABARET** 'Ik ga het zeggen, Bart': humoristische eindejaarsshow door Gigi L'Amoroso, in Auditorium Minnepoort, toeg. 150/200, org. La Boule Versée.
 23.00 u **FUIF** 'Met zijn allen naar een heterofuif, in Kafee Universum (verzamenen), org. De Roze Drempeel.

VRIJDAG

19.30 u **LEZING** 'Migratie van Noord-Afrikanten', in Huize Kariboe (Flintstraat 150), org. RVDAGE en Lokaal Integratiecentrum Leuven.
 20.00 u **TEATER** 'Een bruid in de morgen' van

Hugo Claus door De Korre, in Stadsschouwburg, org. KC Leuven.

ZATERDAG

09.30 u **SYMPOSIUM** 'Eksotisme en fotografie', in KC Romaanse Poort, toeg. 700, org. Culturele Studies, Stuc, KC Leuven.
 13.00 u **SPORT** 'Minivoetbaltornooi, org. Laby-rin.
 20.00 u **OPERETTE** 'De sirkusprinses' door de Goese Operettevereniging, in Stadsschouwburg, org. KC Leuven.

Bios

- 26/11 om 21.00 u: Fakbarrally, in Ravage.

Crimen

- 26/11 om 21.00 u: Fakbarrally in Tir na n'og.

Ekonomika

- 24/11 om 10.00 u: heel de week van 10 u tot 18 u Smartlappenpromotie, in de Ekobar.
- 24/11 om 19.30 u: P&G driedaagse van 24/11 tot 26/11, in in het Handelsklot.

Eoos

- 26/11 om 22.00 u: Fuif samen met Historia, in de Blauwe Kater.
- 27/11 Eoos goes Germaniarekord, in de fakbar.

Germania

- 25/11 om 20.00 u: Kaas- en Wijnavond voor de licenties, in de Praatkamer, toeg. 200.
- 26/11 om 20.00 u: film: Romeo & Juliet, in MSI 00.28.
- 26/11 om 21.00 u: Fakbarrally met Decamerone, in in de Fak L&W.

KHL

- 27/11 om 22.00 u: Discofuif, in in de Lido.

Klio

- 24/11 om 14.00 u: Tapnamiddag, in de Fak.
- 24/11 om 20.00 u: presidiumvergadering, in de perma L&W.
- 26/11 om 21.00 u: Fakbarrally met Decamerone (groepje met de preses Klonis) in de Fak.
- 27/11 om 19.30 u: Sport, in Sporthal De Nayer.
- 01/12 om 19.30 u: Tapavond, in de Fak.

LBK

- 24/11 Beachparty, in in de Gnoergl.
- 24/11 om 22.00 u: Beachparty, in de Gnoergl.

Logopedie

- 25/11 om 22.30 u: Spetterende doopfuif, in de kelder van 't Plectrum.

Mecenas

- 30/11 om 21.00 u: thema-avond: 'Jezus & de dertien apostelen', in fak L&W.

Medica

- 24/11 begin Aidsweek.
- 26/11 om 09.30 u: Aidsweek: Symposium: 'Kinderen & HIV', in Gasthuisberg (onderwijs & navorsing).
- 26/11 om 09.30 u: Symposium: Kind & HIV, in O&M Gaz, Gasthuisberg.
- 27/11 om 20.00 u: Aidsweek: poëzie- en literatuuravond met o.a. Willem Vermandere, Benno Barnard, Katrien Seynaeve, in PDS.
- 27/11 om

20.00 u: Poëzie- en Literatuuravond rond 'Kind & HIV', in PDS. • 28/11 om 18.00 u: Spaghettiv- en Cabaretavond, in Doc's bar.

• 29/11 om 20.00 u: Aidsweek: konsert Wereld Aids Dag met Koent Wouters, Jean Bosco Safari, Peter Van Laet, Yasmine, Meredith, Felice, in Brabantthal.

Politika

- 25/11 om 19.30 u: Kringvergadering, boven 't kaffee.
- 26/11 om 21.00 u: Fakbarrally, in Politika Kaffee.
- 27/11 om 22.00 u: Breughelavond, in KV-lokaal.

Psychologische Kring

- 24/11 om 20.00 u: Psychologische Kring tapt, in de Shrink.
- 25/11 om 20.00 u: Kringvergadering, in PSI 03.01.

Psychologische Kring

- 26/11 om 21.00 u: Fakbarrally, in de Shrink.

Romania

- 24/11 om 22.00 u: Fuif, in Rumba & Co.

Wina

- 25/11 Fuif, in Rumba & Co.
- 25/11 om 22.00 u: Vetsuivenfuif, in in de Rumba.
- 26/11 om 22.00 u: Winabar (1ste lic-speciaal), in onder Alma 3.

"We zijn er zelf nog niet helemaal uit wat we zijn"

et zijn drukke dagen voor het technokollektief Neven, met vier optredens in drie dagen, waarvan twee in Leuven. Dat ze meteen na

hun verschijning bij het multimediaal teaterstuk 'De Gebeurtenissen' in '1 Stuc op het konsert van Bloedseriesius kunnen spelen, heeft waarschijnlijk alles te maken met de mobiliteit van digitale muziek. Er is immers geen gesleur meer nodig met loodzware versterkers of een onhandelbaar drumstel. Hoewel de pers hun muziek etiketteert als 'experimental trance dub techno', noemt het gezelschap zichzelf lieft een dance-groep met pompende beats. Onder leiding van muzikengineer Peter Claesen deden ze onlangs heel wat stof opwaaien met een bewerkte versie van 'Theme from Turnpike' van dEUS. Verder kent u ze allemaal van de slagzin 'We're headliners, baby'. Aan het woord zijn Peter — de ingenieur — en Johan — de gitarist met de witte pet.

Veto: Neven is een vrij nieuwe verschijning in de techoscene. Achter het moeilijk definieerbare geluid schuilt blijkbaar een ruime muzikale background?

Peter: «Ondertussen zijn we toch al een jaar of twee serieus bezig. In stilte eigenlijk zelfs al sinds 1993. De muzikale background is inderdaad nogal verscheiden in onze groep. Het gamma van instrumenten wordt hierdoor uitgebreid van blazer tot portable, iemand neemt alle akoestische partijen voor zijn rekening, een andere de industriële geluiden. Ik tracht dit te combineren. Ook wordt er met perkussie gewerkt om het geheel live kracht bij te zetten, om er meer energie achter te steken.»

Johan: «De perkussie zorgt tevens voor de etnische geluiden in onze muziek. Dagom plaatst men ons vaak ergens tussen dub en techno. Wij noemen het gemakshalve techno. Beter is dance-muziek. Zo worden de vaak nietszeggende labels vermeden.»

Veto: De ganze techoscene is grotendeels een wereld van deejays, enkelingen achter draaitafels en een computer die vanuit hun cockpit de zaal de hoogte in sturen. Jullie zijn daarentegen eerder een groep in de traditionele zin van het woord. Dit heeft ongetwijfeld implicaties voor de manier waarop jullie als technogroep werken.

Peter: «Dat zo weinig groepen er zich mee bezig houden, verwondert mij ook. Meestal zijn het inderdaad eenmansprojecten. De laatste tijd wordt er echter meer techno in groepsverband gemaakt. Ik heb de indruk dat het wel begint los te lopen. We zijn er in feite zelf nog niet helemaal uit of we een groep, een kollektief of een project zijn. Bovendien is iedereen nog met andere zaken bezig. Zo speelt de gitarist in een improvisatiegroep en de andere laat zich dan weer in met zuivere elektro-industriële projecten. Precies deze combinatie maakt het allemaal zo interessant voor ons. De dingen moeten botsen om resultaat te hebben. Of omgekeerd: door verscheidene genres samen te brengen botsen ze wat minder.»

Hoofden

Veto: Het verschil tussen een optreden van anonieme deejays en een groep is er ook in gelegen dat het visuele aspect verandert. Veel deejays maken gebruik van multimediale middelen, zoals gedigitaliseerde beelden, om het geheel minder statisch te maken. Neven niet?

Peter: «Nee. Het is nog steeds moeilijk de ambiance te verzorgen met een videoscherm. Daarom gebruiken wij geen extra visuele dingen, zoals projecties. We streven ernaar dat die paar vierkante meter op een podium gevuld zijn, dat er beweging is op

het podium. In die zin zijn we als verschijning inderdaad vrij traditioneel en liggen onze optredens eerder in de lijn van een doordeeweeks rockoptreden.»

Veto: Een merkwaardig fenomeen bij techno- en dub-optredens ligt erin dat de toeschouwer steeds de keuze moet maken tussen kijken en dansen. Hoe zien jullie dit?

Peter: «We hebben beide meegemaakt. Met live-optredens in meer diskoteekachtige gelegenheden zie je vooral het publiek langs achter en voornamelijk op en neer bewegendes hoofden.»

Johan: «Hier krijgen we dan weer nauwelijks licht. Soms is het zelfs volledig duister. Voor een muzikant is dat een beetje frustrerend. Algemeen beschouwd wordt er in de wereld van dance weinig met gezichten gewerkt. Alles wordt er zo een beetje virtueel op.»

Frieten

Veto: De naam bekendheid van Neven werd vooral verworven met de bewerking van 'Theme from Turnpike', een voltrefser van dEUS. Niet lang daarna of zelfs gelijktijdig lanceerden jullie een soort meta-gesampled versie. Het oorspronkelijke nummer was reeds behoorlijk in elkaar gesampled en jullie doen er nog een schep bovenop.

Peter: «Ja, dat was ons eerste nummer dat frekwent gedraaid werd. Het deed wat stof

vreemd voor de kroonprins van de Belgische dance.

Peter: «Ah, in die oude koude bunker, ik denk dat Buscemi zelf van die omgeving komt, of vergis ik me? Maar als dit inderdaad zo is, maakt het de hele zaak enkel maar pijnlijker. Wat ik me nog herinner was de rampzalige akoestiek: een 'interessante' galm. De reden voor het gering aantal toeschouwers ligt waarschijnlijk in het feit dat het podium midden in een immense zaal lag die diende als doorstroomruimte naar de andere kleinere vertrekken. Voor de rest herinner ik er me niet veel meer van. De techniekier vond het in elk geval heel plezant. Er waren ook slechte frieten, en er was een lage temperatuur. Jij bent ook van die buurt misschien?»

Veto: Nee, niet echt. Euh, van de omgeving van Heist old Berg.

Neven (niet nader bepaald): «Ah! Turtle Power (de PA van die avond, mdr) is ook van daar afkomstig, en het danskafé La Folle. Daar hebben we gespeeld niet voor ons konsert op het Dour-festival: een immens verschil.»

Johan: «Koude ruimtes zijn inherent aan raves. Meestal worden ze georganiseerd in dergelijke kille en vochtige ruimtes. Onlangs speelden we op een officiële rave in Luik, gesponsord door Marlboro en Gemeentekrediet, een gesettelde rave dus. Ook hier was het koudheid en galm troef.

nevenproject. Iedereen deed namelijk iets anders. Ondertussen is het een hoofdproject geworden.»

Johan: «Franstaligen vinden het heel exotisch. Eigenlijk is het een banale naam waar iedereen het meest ondenkbare achter zoekt. Zo dacht iemand onlangs dat het om een geneesmiddel ging. Waarschijnlijk omdat techno vaak geassocieerd wordt met drugs en meer bepaald met extacy. Neven zou dan een nieuw roesmiddel zijn.»

Kwieten

Veto: Vele Europese technodeejays zijn internationaal bekend maar tegelijk nog steeds vrij anoniem. Zo is er bijvoorbeeld CJ Bolland die zijn studio lange tijd op een zolderkamer in een dom boerendorp had. Niemand wist dat het zijn muziek was die door de radio schalde. Als technogroep ligt dit waarschijnlijk enigzins anders.

Peter: «In feite hebben we nog niet zoveel buiten de grenzen gespeeld. Met dit verschijsel hebben we dus niet echt ervaring. Enkel in Nederland hebben we reeds meerdere keren opgetreden. In Frankrijk is het meestal een ramp omwille van de organisatie.»

Johan: «Techno en raves worden daar algemeen in een slecht daglicht geplaatst omdat ze voordurend geassocieerd worden met drugs en alles wat niet mag. Meer-

Techno, niet door nichten

(foto Joost Helsen)

opwaaien, waardoor het ons ook optredens bezorgde. Ik bekijk het eerder als een combinatie van opportunisme en ik-wet-niet-wat-nog-allemal. Het plezante van samples is dat ze gaan 'voyageren', een eigen leven beginnen leiden. Het was niet bedoeld als remix maar veeleer als een eigen nummer dat aandacht kon krijgen. De intro dient dan meer als een soort van gimmick.»

Johan: «Het oorspronkelijke idee was dat we in het voorprogramma van dEUS in Rotterdam dit nummer als cover zouden spelen. In feite was het aanvankelijk dus meer als grap bedoeld. Omdat we het een leuke opzet vonden, is het nadien als single verschenen. Het had blijkbaar nog succes ook.»

Veto: Onlangs zag ik Neven aan het werk in de verlaten fabriekshallen van de mijnen in Winterslag. Buscemi, lang geen onbekende meer in het technocircuit, speelde als laatste voor slechts een tiental hardnekkige laatblijvers. Toch liet wat

Dan hebben ze eens geld.»

Veto: Het zijn drukbezette en vermoeiende dagen voor Neven: op reis met een teaterstuk en daarnaast nog toeren doorheen het hele land. De verschillende settings, zoals raves, clubs en teaterzalen, maken het onwaarschijnlijk boeiend, mag ik aannemen?

Peter: «Elke dag is anders. Voor het publiek kan het enigzins verwarrend zijn, voor ons is het op zijn minst interessant. Soms mislukt het, soms niet. Vanavond spelen we op de twee optredens dezelfde nummers maar in totaal andere versies. Het ene is dan ook een teater en het andere moet uitlopen in een feest.»

Illegaal

Veto: De groepsnaam zaait soms verwarring wat betreft de uitspraak. Het is één van die woorden waar niet-Nederlandstaligen problemen mee hebben.

Peter: «Neven is simpelweg afkomstig van

maals zijn er problemen met de overheid waardoor de hele boel wordt afgelast of stilgelegd. Dikwijls is men dan genoodzaakt om te verhuizen naar een andere plaats. Een andere optie is natuurlijk gewoon illegaal verder doen.»

Peter: «Ik denk dat we in de omringende landen toch op een zekere underground-bekendheid mogen rekenen, in de zin van: wat zijn dat voor rare kwieten.»

Johan: «In Nederland worden we regelmatig op dance-avonden gevraagd. Meestal spelen op dergelijke gelegenheden enkel deejays. Voor het publiek doet het er niet toe of ze hen al dan niet kennen. Ze komen gewoon om te dansen, daar draait het tenslotte om. In de Paradiso in Amsterdam traden we op terwijl iedereen stond uit te freaken. Niemand keek. Als introductie in de dance-wereld is dit als groep zeer leerrijk.»